

D 2384 E – 1,50€ – SIJEČANJ-VELJAČA/JANUAR-FEBRUAR 2012 – BR./NR. 1-2 (321)

ŽIVA ZAJEDNICA

lebendige gemeinde

Kroatien sagt Ja zu Europa

ZIVA ZAJEDNICA

lebendige gemeinde

Kroatien sagt Ja zu Europa

Naslovnica:

Detalj s misnog slavlja u crkvi Presvetoga Srca Isusova u Wuppertalu; snimio: A. Polegubić

ZIVA ZAJEDNICA

lebendige gemeinde

List hrvatskih katoličkih zajednica u Njemačkoj
Zeitschrift der kroatischen katholischen Gemeinden in Deutschland
www.zivazajednica.de

60435 Frankfurt am Main
An den Drei Steinen 42d
Tel.: (069) 9540480
Fax: (069) 95404824
E-Mail:

zivazajednica@kroatenseelsorge.de
delegatur@kroatenseelsorge.de

Izdavač/Herausgeber:

Hrvatski dušobrižnički ured
Kroatenseelsorge in Deutschland

Odgovara/Verantwortlich:

Pfr. Ivica Komadina

Glavni urednik/Chefredakteur:

Dr. Adolf Polegubić

Uredništvo/Redaktion:

Pfr. Ivica Komadina, Željka Čolić,
Stjepan Herceg, Kristina Kovačević,
Marija Lovrić-Holenda,
dr. Adolf Polegubić,
Antonia Tomljanović-Brkić,
P. Jozo Župić

Grafička priprema/Layout & Bildbearbeitung:

Ljubica Markovica-Baban

Tisak/Druck:

DENONA d.o.o., Zagreb

Godišnja pretplata s poštarinom/
Jahresbezugspreis incl. Porto: € 16,-
za ostale europske zemlje: € 22,-
za prekomorske zemlje: € 35,-
Bankverbindung:

VDD/Kroatenseelsorge in Deutschland
Konto Nr. 6498973
(BLZ: 750 903 00),
bei der UGA Bank eG
IBAN:
DE03750903000006498973

Zadnja stranica:

Ugodaj s Vranskog jezera u
Hrvatskoj;
snimio: A. Polegubić

AKTUALNO

BONN

Novi ravnatelj za dušobrižništvo stranaca

Novi nacionalni ravnatelj za dušobrižništvo stranaca Njemačke biskupske konferencije je od 1. siječnja ove godine diplomirani pedagog Stefan Schohe. Na toj je službi naslijedio mons. Wolfganga Miehele, koji se vratio na službu u svoju matičnu biskupiju Augsburg. Mons. Miehele je na službi ravnatelja za dušobrižništvo stranaca Njemačke biskupske konferencije djelovao više od osam godina.

Stefan Schohe (57) djeluje od 1984. u području pastoralne u Tajništvu Njemačke biskupske konferencije. Djelovao je kao pedagoški suradnik u referatu dušobrižničke civilne službe, a kasnije kao referent za telefonsko dušobrižništvo i savjetodavnu službu „Otvorena vrata“, kao i voditelj poslova savjetovanja

Katoličkoga saveznog društva za rad. Od 2004. godine je referent za dakonski pastoral, udruge, pitanja za proračun i strukture u području pastoralne, kaže se u priopćenju za medije Tajništva Njemačke biskupske konferencije.

Novom nacionalnom ravnatelju čestitku su uputili ravnatelj dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu fra Josip Bebić i delegat za hrvatsku pastvu u Njemačkoj vlč. Ivica Komadina. „Družeci se s Vašim prethodnikom Mieheleom punih sedam godina, spoznao sam kolika je važnost i odgovornost te službe za vjernike drugih materinskih jezika u Njemačkoj. Budući da je služba zahtjevnija, a očekivanja vjernika golema, želim Vam da budete pravi zagovornik pravih potreba svih vjernika za koje se brinete“, napisao je u čestitki o. Bebić.

A. P.

ŠVICARSKA

Fra Mićo Pinjuh novi koordinator

Nakon izbora provedenih među pastoralnim osobljem hrvatskih katoličkih misija (HKM) u Švicarskoj u srpnju 2011. godine i pismenih suglasnosti biskupskih konferencija Hrvatske i Bosne i Hercegovine i uprave Hercegovačke franjevačke provincije Uznesenja BDM, Biskupska konferencija Švicarske je na svom jesenskom zasjedanju, održanom od 5. do 7. rujna 2011. u Givisiez, imenovala o. fra Miću Pinjuha novim nacionalnim koordinatorom hrvatskih katoličkih misija u Švicarskoj na razdoblje od 5 godina. Služba novoga koordinatora započela je 1. siječnja 2012. i trajat će do 31. prosinca 2016. godine.

Fra Mićo je rođen 4. rujna 1948. godine u Čerinu (općina Čitluk) u Hercegovini. Temeljnu naobrazbu stekao je u rodnom mjestu. Klasičnu gimnaziju u Visokom završio je 1966. Filozofsko-teološki studij započeo je u Sarajevu, te nastavio na visokim teološkim učilištima u Schwazu u Austriji, odnosno u Fuldi i Würzburgu u Njemačkoj. Za svećenika je zaređen 1973. godine. U domovini je službovao u Mostaru, Kočerinu, Čapljini (...). U Švicarsku je došao 2000. i preuzeo HKM Ticino. Od ožujka 2005. voditelj je Hrvatske katoličke misije St. Gallen. Fra Mićo je član uprave Hercegovačke franjevačke provincije Uznesenja BDM i odgovorni urednik „Movisa“, službenoga glasila hrvatskih katoličkih misija u Švicarskoj. Novomu koordinatoru, o. fra Miću Pinjuhu, od srca čestitamo na ovom iznimnom priznanju i želimo mu obilje Božjega blagoslova, mudrosti i stvaralačke upornosti u novoj, veoma odgovornoj i zahtjevnoj, službi.

P.M.

U OVOM BROJU

● VATIKAN:

Poštivati
dostojanstvo
selilaca

str.

4

● 20. OBLJETNICA PRIZNANJA R.H.:

„Piznanje je
plod hrabro-
ga svjedoče-
nja ljubavi

str.

9

● CRKVENO OZRAČJE: dr. A. Tamarut

Crkva –
institucija
i otajstvo

str.

12

GODINA VJERE:

Pastoralne smjernice za Godinu vjere

Smjernice su namijenjene općoj Crkvi, biskupskim konferencijama, biskupijama i župama te zajednicama, udrugama i crkvenim pokretima.

8

IZ CRKVE U DOMOVINI:

Domovina u duhu molitve i jedinstva

Poruku uoči referenduma o pristupanju Hrvatske Europskoj Uniji uputili su hrvatski biskupi te su pozvali hrvatske građane da glasuju po savjesti.

5

OBLJETNICE: HKM Reutlingen

Četiri desetljeća u službi Hrvata

11

SVIJET MLADIH – JUGENDWELT

Vjerujem u Boga ... (I)

23

BEITRÄGE IN DEUTSCHER SPRACHE:

Pfr. Ivica Komadina: „Ich habe euch ein Beispiel gegeben“ (Joh. 13, 15a)

INTERVIEW: Erzbischof dr. R. Zollitsch

6-7, 13-14

Budućnost je moguće graditi samo zajedništvom domovinske i iseljene Hrvatske, kako bi se hrvatski narod izborio za što povoljniji položaj RH u EU.

Hrvatska ide u Europsku Uniju

Republika Hrvatska (RH) će 1. srpnja 2013. postati punopravna članica Europske Unije (EU), nakon što Hrvatski sabor i parlament 27 država članica ratificiraju Pristupni ugovor. Rezultat je to državnog referenduma o pristupanju RH EU. Prema podacima Državnog izbornog povjerenstva, na referendum je izišlo 1.960.231 (43,51%) birača od 4.504.765 – ukupnog broja birača. Za pristupanje RH EU glasovalo je 66,27% birača izišlih na referendum, a protiv njih 33,13%. Valja podsjetiti kako su hrvatski biskupi 17. siječnja uputili poruku uoči referenduma. „Svjesni smo da je odluka o ulasku u europsku zajednicu naroda po mnogo čemu dalekosežna te razumijemo strahove mnogih da bi nam to moglo ugroziti suverenitet i posebno nacionalni identitet. Ipak, uvjereni smo da će ta opasnost postati realnom samo ako sami ne budemo dovoljno držali do svoje suverenosti, kulture, jezika, nacionalnih dobara i svega onoga po čemu smo to što jesmo“, istaknuli su hrvatski biskupi u poruci. Na kraju poruke pozvali su sve vjernike i ljude do-

bre volje da izidu na referendum i daju po savjesti svoj odgovor na postavljeno pitanje. A da nije bilo jednostavno dati odgovor, pokazuje i slab odaziv birača na referendum. Hrvatski narod u tuzemstvu i inozemstvu dugo je čekao svoju državu, mukotrpno je izborio u zajedništvu, pa je zacijelo jedan od razloga skepticizam i neodlučnost prema svakoj novoj asocijaci. Tako je za EU od 4.504.765 – ukupnog broja birača njih 1.299.008 ili nešto više od 34% glasovalo za EU. Dakako, ako se izuzmu oni koji su glasovali protiv i oni koji nisu izišli na glasanje. Iako, nakon svekolike krize EU nije više tako primamljivo područje, Hrvatska je odlučila svoju budućnost ostvariti u EU. Pripadnici novije hrvatske migracije u najvećem su broju upravo na području EU, te su im znane dobre i loše strane života u toj zajednici. Budućnost je moguće graditi samo zajedništvom domovinske i iseljene Hrvatske, kako bi se hrvatski narod mogao izboriti za što povoljniji položaj RH u EU, a onda i zaštite cjelokupnih interesa hrvatskoga naroda u domovini i iseljinstvu. **Urednik**

Iz delegatove Poruke

„Primjer sam vam dao“ (Iv 13, 15a)

Drage sestre i braćo!

U prvim mjesecima nove građanske godine većina od nas razmišlja i planira kako dane ove nove godine osmisliti i upravititi da nam ne proteku uzalud. Mladi ljudi obično imaju puno više planova i bogatiju maštu od nas starijih. Svi nam je, ipak, zajedničko da želimo uspjeti i sve dane nove godine proživjeti u zdravlju, radosti i zadovoljstvu. Naš Učitelj Isus Krist nam je u više navrata ostavio poticaje kako živjeti i svoj život ovdje na zemlji vjernički osmisliti. Jedan od Isusovih najljepših poticaja je zgoda iz Ivanova evanđelja koja se dogodila na oproštajnoj, posljednjoj večeri. „I za večerom ... znajući da mu je Otac sve predao u ruke ... usta od večere, odloži gornje haljine, uze ubrus i opasa se. Nalije zatim vode u praonik i počne učenicima prati noge i otirati ih ubrusom kojim je bio opasan“ (Iv

13, 2a, 3a, 4-5). Primjer pranja nogu učenicima, koji se liturgijski ponavlja svake godine na Veliki četvrtak kod mise večere Gospodnje, jedan je od najljepših evanđeoskih izvješća i dokaza Isusova karaktera i ljubavi prema bližnjemu. Isusov čin pranja nogu apostolima na posljednjoj večeri potiče nas da mi slijedimo Njegov primjer. Uvijek kad smo u stanju služiti, kad smo u stanju kleknuti, kad smo u stanju oprati tuđu bol, pomoći oprati prašinu s nogu svoga bližnjega, bit ćemo veseliji i radosniji, u duši zadovoljniji i u srcu čistiji. Nećemo se tada prepirati tko je u našoj vjerničkoj zajednici i našoj misiji važniji i dostojniji, više zaslužan i vrijedan klanjanja. Apostoli su se prepirali i raspravljali o tome kome od njih pripada časnije mjesto, a Isus im odgovara primjerom pranja nogu.

Vlč. Ivica Komadina, delegat

Poštivati dostojanstvo selilaca

Svjetski dan selilaca i izbjeglica spominje se od 1914., kada ga je uveo papa Pio X.

Nagovor što ga je papa Benedikt XVI. izrekao na molitvi Andeoskog pozdravljenja 15. siječnja ove godine zasigurno bi se mogao tumačiti kao svojevrsni „melem na ranu“ mnogim seliocima i izbjeglicama, pa tako i hrvatskim vjernicima iseljenicima raseljenim po cijelome svijetu, pa tako i čitateljima Žive zajednice. Naime, upravo je na tu nedjelju cijela Crkva slavila Svjetski dan selilaca i izbjeglica, te podsjećala da svaki čovjek, bez obzira na podrijetlo i zemlju dolaska, ima isto dostojanstvo i mora biti prihvaćen kao jednakopravno ljudsko biće. Osim toga, Sveti Otac rekao je istaknuo da Crkva treba selioce, te da su selioci i izbjeglice zapravo pravi „protagonisti nove evangelizacije“. Istodobno je pozvao na veće poštivanje njihovih prava. Sa seliocima i izbjeglicama treba postupiti humano, jer oni nisu samo brojke. Riječ je o muškarcima i ženama, djeci i starcima koji traže neko mjesto gdje bi mogli živjeti u miru, istaknuo je Papa. Pojava selilaštva i izbjeglištva velik je izazov i za Crkvu, jer su milijuni ljudi po svijetu najčešće prisiljeni ili na iseljavanje iz svojih zemalja zbog gospodarskih razloga, ili su prisiljeni pobjeći iz svojih domova zbog ratnih sukoba ili prirodnih katastrofa. No, selioci ne smiju biti samo naslovnici, to jest primatelji misijskoga djelovanja Crkve, nego i njezini akteri, protagonisti. To je osobito vidljivo i u hrvatskim katoličkim misijama i zajednicama po cijelome svijetu, u kojima se pastoralno, ali i socijalno i ljudski, skrbi i duhovnim i materijalnim potrebama svih onih koji su iz različitih razloga napustili svoju domovinu i sada se nalaze, privremeno ili trajno, u novoj sredini i novoj zemlji. Kao i svakome vjerniku, tako je i njihova zadaća naviještati i širiti evanđelje u današnjem svijetu. Benedikt XVI. izričito je pozdravio veliku skupinu useljenika koji žive i o kojima se pastoralno skrbe svećenici Rimske biskupije. Oni su zahvalili svome biskupu, Papi, i na riječima koje je uputio u svojoj poruci za 98. Svjetski dan izbjeglica, objavljenoj u listopadu prošle godine, u kojoj je potaknuo na čovječni odnos prema izbjeglicama: „Izbjeglice koje mole za azil i koji su

pobjegli od progona, nasilja i po život opasnih prilika trebaju naše razumijevanje i našu spremnost na prihvaćanje.“ Poruku je Benedikt XVI. uobičajeno uputio još u listopadu prošle 2011. godine i u njoj je pozvao na humano ophođenje s izbjeglicama. „Izbjeglice, koji mole za azil i koji su pobjegli od progona, nasilja i po život opasnih okolnosti, trebaju naše razumijevanje i spremnost na prihvaćanje“, istaknuo je Papa te je istodobno današnji fenomen selilaštva i svjetske migracije nazvao „posebno pogodnom prilikom za prenošenje evanđe-

lja novim putovima“. Ovogodišnji je Svjetski dan selilaca i izbjeglica proslavljen na temu „Selilaštvo i nova evangelizacija“. U svojoj je poruci Sveti Otac posebno potaknuo mjesne Crkve da pomognu seliocima kršćanima kako bi sačuvali svoju vjeru i u stranoj kulturi. To posebno vrijedi za one koji su odrasli u narodima s jakim kršćanskom tradicijom, a morali su odseliti u države gdje su kršćani manjina ili je kršćanstvo „svedeno na puku kulturnu pojavu“. Osim toga, kršćansku poruku treba prenijeti i onim seliocima koji do sada nisu stupili u dodir s kršćanstvom, te je u tu svrhu potrebno pronaći „novi jezik i nove metode“.

Svjetski dan selilaca i izbjeglica spominje se od 1914., kada ga je uveo papa Pio X., a inicijator je bio tadašnji generalni superior misijskoga reda „Congregatio Scalabriniana“ (skalabrinijanaca) koji je osnovao blaženi Giovanni Battista (Ivan Krstitelj) Scalabrini 1887. u Piacenzi. Red se u početku bavio pastoralnom, ali i karitativnom skrbi za Talijane koji su selili u Ameriku. Ujedinjeni narodi i UNHCR taj dan slave 20. lipnja svake godine.

Kršćani trebaju jedinstvo

Imajući u vidu i proslavu Molitvene osmine za jedinstvo kršćana, Benedikt XVI. sve je vjernike pozvao na osobnu i zajedničku molitvu na tu ekumensku nakanu. Pred vjernicima iz cijeloga svijeta koji su se okupili na Trgu sv. Petra u Rimu, Papa je izrazio želju da „svi pred Bogom izmole dar potpunoga jedinstva među Isusovim učenicima“. Završetak molitvene osmine od 18. do 25. siječnja, Papa uobičajeno slavi u bazilici sv. Pavla izvan zidina ekumenskom Večernjom molitvom s visokom predstavnicima ostalih kršćanskih Crkava i zajednica.

Molitvena osmina za jedinstvo kršćana slavi se od 1908. godine. Na nju je potaknuo nekadašnji anglikanski svećenik koji se obratio na katolištvo Paul Francis Wattson i „Društvo za pomirenje“ što ga je osnovao 1899. godine. Već se tada molitveno slavio kao „Temeljna razmišljanja o pomirenju“, dok se Molitvena osmina za jedinstvo kršćana – „ekumenski molitveni tjedan“ – slavi 18. siječnja od Drugoga vatikanskog koncila na blagdan Katedre sv. Petra. Na završni dan – 25. siječnja – blagdan je obraćenja sv. Pavla. Francuski teolog Abbé Paul Couturier (1881.–1953.) još je 20-ih godina prošloga stoljeća pokrenuo ekumenski molitveni tjedan u smislu „duhovnoga ekumenizma“, i na taj način bio preteča Drugoga vatikanskog koncila. Tom su se razmišljanju trebala priključiti i konkretna djela – osobno kajanje, unutarnje obraćenje, međusobno poštovanje, obraćenje srca i svetost života, iz kojih u sebi treba razviti dinamiku obnove i pomirenja. Godišnje teme i tekstove za Molitvenu osminu za jedinstvo kršćana od 1968. godine zajednički priprema Povjerenstvo predstavnika Papinskoga vijeća za jedinstvo kršćana i Povjerenstvo za vjeru i crkvena pitanja ženevskoga Tajništva Ekumenskoga vijeća Crkava.

Crkva treba svećenike

Neposredno prije podsjećanja na tu važnu molitvu, Sveti Otac uputio je nekoliko riječi posvećenih nedjeljnim

(Nastavak na str. 10)

Domovina u duhu molitve i jedinstva

Poruku uoči referenduma o pristupanju Hrvatske Europskoj Uniji uputili su hrvatski biskupi te su pozvali hrvatske građane da glasuju po savjesti.

Crkva u Hrvatskoj u perspektivi europskog društva - bila je tema 52. teološko-pastoralnog tjedna koji je održan u Međubiskupijskom sjemeništu na zagrebačkoj Šalati. Zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić održao je predavanje „Doprinos Crkve europskom zajedništvu i identitetu“. U nazočnosti svećenika, biskupa i nadbiskupa predavanja su održali dr. Mile Babić, dr. Josip Grbac, pomoćni biskup dr. Ivan Šaško, dr. Valentina Mandarić, dr. Ante Vučković, dr. Željko Tanjić, dr. Josip Balaban, dr. Neven Šimac i dr. Stjepan Balaban.

Molitvena osmina za jedinstvo kršćana pod geslom „Svi ćemo se izmijeniti pobjedom Gospodina našeg Isusa Krista“ priredena je diljem Hrvatske od 18. do 25. siječnja u katoličkim i drugim crkvama.

Pod predsjedanjem dakovačko-osječčkog nadbiskupa i predsjednika Hrvatske biskupske konferencije Marina Srakića u utorak 17. siječnja održana je u Zagrebu sjednica Stalnoga vijeća HBK. Na sjednici su sudjelovali i ostali članovi Stalnoga vijeća – potpredsjednik zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić, splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić, riječki nadbiskup Ivan Devčić, generalni tajnik Enco Rodinis i njegov zamjenik Fabijan Svalina. Glavna točka dnevnoga reda sjednice Stalnoga vijeća bila je priprema izvanrednog plenarnog zasjedanja HBK 23. siječnja u Zagrebu i zajedničkog zasjedanja HBK i BK BiH 30. i 31. siječnja u Sarajevu.

Glas po savjesti

Poruku uoči predstojećeg referenduma o pristupanju Hrvatske Europskoj Uniji uputili su hrvatski biskupi. U poruci se između ostaloga kaže da je Crkva stoljećima pratila hod našega naroda i dijelila njegovu sudbinu te ona, kao i svi odgovorni građani, i sada želi znati možemo li u tom novom društvu, u Europskoj Uniji u koju Hrvatska želi ući, prepoznati svoju prošlost, osmisliti svoju sadašnjost te s nadom gledati na svoju budućnost. U poruci su biskupi pozvali hrvatske građane, da glasuje po savjesti.

Izborna skupština Hrvatskoga društva crkvenih glazbenika (HDCG) na kojoj je izabrano sedmero članova Upravnog odbora, između kojih je izabrano novo vodstvo Društva, održana je u četvrtak 12. siječnja na Institutu za crkvenu glazbu „Albe Vidaković“ u Zagrebu. Za predsjednicu HDCG-a izabrana je s. Domagoja Ljubičić, docent na Institutu za crkvenu glazbu „Albe Vidaković“ u Zagrebu, dok je za dopredsjednicu ponovno

re i Pokreta žive krunice. Euharistiju je predslavio nadbiskup metropolit vrhbosanski kardinal Vinko Puljić uz suslavlje trinaestorice svećenika među kojima je bio i nacionalni ravnatelj Papinskih misijskih djela u BiH don Ivan Štironja. Na Misi je sudjelovao i veći broj redovnica te bogoslovi Vrhbosanskog bogoslovnog sjemeništa sa svojim poglavarima kao i drugi vjernici. Dan ranije na tu nakanu slavljena je misa u Banjoj Luciji koju je predvodio pomoćni biskup dr. Marko Semren.

Spomen na žrtve agresije JNA

Biskupi Splitske metropolije održali su sjednicu u Nadbiskupskom ordinarijatu u Splitu. U raspravi o aktualnim pastoralnim problemima raspravljali su: splitsko-makarski nadbiskup i metropolit Marin Barišić, hvarsko-bračko-viški biskup Slobodan Štambuk, dubrovački biskup Mate Uzinić, šibenski biskup Ante Ivas i kotorski biskup Ilija Janjić.

Papa Benedikt XVI. imenovao je 29. prosinca zagrebačkog nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića članom Papinskog vijeća za sredstva društvenih komunikacija. Uz kardinala Bozanića članovima tog Papinskog vijeća imenovano je još devet kardinala.

U okviru Katehetske zimske škole, koja je priredena u Međubiskupijskom sjemeništu na zagrebačkoj Šalati, podjeljene su potvrđnice vjeroučiteljima koji su završili doškolovanje na Edukacijsko-rehabilitacijskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (ERF) za rad s djecom i mladima s posebnim odgojno-obrazovnim potrebama.

U subotu 10. prosinca za biskupa je u Eufrazijevoj bazilici u Poreču zaređen mons. Dražen Kutleša. Zaredio ga je prefekt Kongregacije za biskupe kardinal Marc Ouellet, a suzareditelji su bili biskup porečki i pulski mons. Ivan Milovan i biskup mostarsko-duvanjski Ratko Perić.

Dana 17. listopada 2011. papa Benedikt XVI. imenovao je mons. Kutlešu biskupom koadjutorom s posebnim ovlastima Porečke i pulske biskupije.

A.O.

Mons. Kutlešu zaređio je prefekt Kongregacije za biskupe kardinal Marc Ouellet

izabrana s. Katarina Koprek, također docent na ICG-u.

Predsjednik Vijeća HBK-a za obitelj za XVII. Uputio je poruku za Dan života u kojoj između ostaloga stoji: „Od prvoga časa svoga postojanja začeto biće zahtijeva, u svojoj cjelokupnosti, bezuvjetno poštovanje koje dugujemo ljudskom biću – čovjeku. A čovjeka se vrednuje kao osobu i ljubi ga se takvoga kakav jest, bez obzira na njegovo fizičko ili mentalno zdravstveno stanje i bez obzira na njegove osobine.“

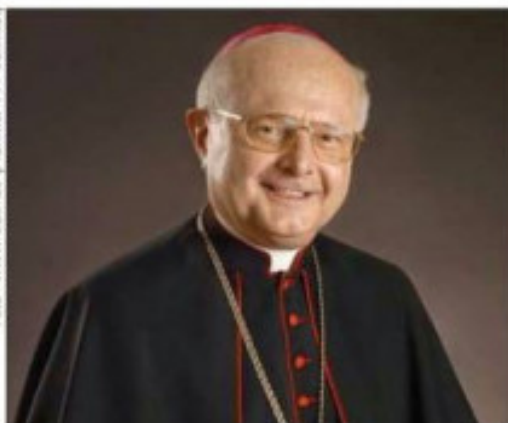
U katedrali Srca Isusova u Sarajevu slavljena je misa o 150. obljetnici smrti službenice Božje Pauline Marie Jaricot /Polin Mari Žariko/ (22. VII. 1799.–9. I. 1862.), utemeljiteljice Papinskog misijskog djela za širenje vje-

INTERVIEW MIT DEM VORSITZENDEN DER DEUTSCHEN BISCHOFSKONFERENZ, ERZBISCHOF DR. ROBERT ZOLLITSCH

Kroatien kann und sollte Brücken bauen

Dr. Robert Zollitsch wurde am 9. August 1938 als Volksdeutscher („Donauschwabe“) in Filipovo (Philippsdorf) im ehemaligen Jugoslawien geboren. Nach der Vertreibung und Flucht aus der Heimat kam die Familie 1946 nach Oberschöpfung im Landkreis Tauberbischofsheim und damit in die Erzdiözese Freiburg. 1953 siedelte sie nach Mannheim-Rheinau um. Von 1960 bis 1964 studierte er als Priesteramtskandidat Theologie an der Albert-Ludwigs-Universität Freiburg und an der Ludwig-Maximilian-Universität München. Nach der pastoral-praktischen Ausbildung im Priesterseminar St. Peter wurde er am 27. Mai 1965 im Münster in Freiburg von Erzbischof Dr. Hermann Schäufele zum Priester geweiht. Im März 1974 wurde Robert Zollitsch mit einer Dissertation über „Amt und Funktion des Priesters in den ersten zwei Jahrhunderten“ von der Theologischen Fakultät der Albert-Ludwigs-Universität

Foto: www.ebfr.de/Hornd W. Schmidt

Freiburg zum Doktor der Theologie promoviert. Am 20. Juli 2003 wurde Dr. Robert Zollitsch zum Bischof geweiht und in sein Amt als vierzehnter Erzbischof der 1827 gegründeten Erzdiözese eingeführt. Von 2004 bis 2008 war er Vorsitzender des Verwaltungsrates und des Verbandsausschusses des Verbandes der Diözesen Deutschlands (VDD). Seit dem 18. Februar 2008 hat er den Vorsitz der Deutschen Bischofskonferenz inne.

Živa zajednica: Sehr verehrter Herr Erzbischof, zuerst einmal herzlichen Dank für Ihre Bereitschaft zu diesem Interview für unser Monatsmagazin „Živa zajednica“. Sie wurden an die Spitze der Deutschen Bischofskonferenz gewählt in einer Zeit, die für die Kirche in Deutschland keinesfalls einfach war?

Erzbischof Zollitsch: Der Dienst der Kirche hat in Deutschland nach wie vor eine hohe Akzeptanz in der Gesellschaft, auch wenn wir in einer Zeit vielfältiger Veränderungen und Umbrüche leben und natürlich vor großen Herausforderungen in Politik, Wirtschaft und auch in der Kirche stehen. Entscheidend ist letztlich die Frage: Wie gelingt es uns den Glauben an Jesus Christus weiterzugeben und die Frage nach Gott wachzuhalten?

Darauf will auch der von uns deutschen Bischöfen initiierte Gesprächsprozess versuchen, Antworten zu geben.

Der Besuch von Papst Benedikt XVI. in Deutschland – ein historisches Ereignis

Žz: Ein großes Ereignis für die katholische Kirche und sehr viele Menschen hierzulande war der Besuch von Papst Benedikt XVI. Welche Botschaft vom Papstbesuch würden Sie besonders hervorheben?

Erzbischof Zollitsch: Bereits bei seiner Begrüßung im Schloss Bellevue in Berlin hat Papst Benedikt kurz und prägnant formuliert, warum es ihm im Wesentlichen geht, wenn er sagte: „Ich bin gekommen, um den Men-

schen zu begegnen und mit ihnen über Gott zu sprechen.“ Ich bin ihm dankbar, dass sich die Frage nach Gott wie ein roter Faden durch die ganze Reise zog. So haben die beeindruckenden Gottesdienste mit unserem Heiligen Vater hunderte Gläubige die lebendige Gemeinschaft des Glaubens spüren lassen und die Reden im deutschen Bundestag wie im Freiburger Konzerthaus waren beeindruckende Impulse, um vertieft darüber nachzudenken, wie wichtig und notwendig der Glaube an Gott auch in einer postmodernen Gesellschaft ist. Nicht weniger wichtig waren die Begegnungen mit Vertretern anderer Konfessionen und Religionen. Der ganze Besuch war ein historisches Ereignis und eine Stärkung im Glauben für die katholische Kirche in Deutschland.

Das grausame Geschehen an jenem 25. November 1944 in Filipovo

Žz: Der Statistik nach hat jeder fünfte Bürger in Deutschland einen Migrationshintergrund. Sie und Ihre Familie haben ähnliche Erfahrungen machen müssen, als Sie nach dem Zweiten Weltkrieg von Filipovo (Vojvodina) nach Deutschland – aufgrund des Tito-Regimes im damaligen Jugoslawien – fliehen mussten. Welche Erinnerungen verbinden Sie mit Ihrer damaligen Heimat?

Erzbischof Zollitsch: Ich habe meine Kindheit sehr bewusst erlebt und erinnere mich auch an viele Details: Mein Elternhaus, die Kirche, die anderen Häuser und die Menschen in unserem Ort. Wir waren eine eng miteinander verbundene Dorfgemeinschaft. Und auch mit den Menschen anderer Nationen in den Nachbarorten lebten wir friedlich. Ich möchte sagen, es war eine Art Europa im Kleinen. Dann gab es aber leider auch den 25. November 1944, als 212 Männer, die zwischen 16 und 60 Jahre alt waren, morgens antreten mussten, um drei Massengräber auszugraben, und wurden dann grausam erschossen und brutal niedergemetzelt. Darunter war auch mein damals 16-jähriger Bruder. Ich höre diese Schüsse noch heute. Meine Mutter wurde zur Zwangsarbeit verpflichtet. Ich kam mit meiner Großmutter und drei Kusinen ins Vernichtungslager. Später sind wir geflohen und hatten dabei großes Glück, überlebt zu haben. Sechzig Jahre nach unserer Vertreibung war ich erstmals wieder in der alten Heimat, in meinem Elternhaus, in dem ich geboren bin. Ich stand in der Mitte des Ortes und wusste sofort, wohin wir zu meinem Elternhaus zu fahren hatten. Als ich später vor den Massengräbern stand, waren alle Erinnerungen plötzlich wieder voll lebendig.

Den Kroaten gelingt es, sich vorbildlich zu integrieren

Žz: Dank der vielfältigen Unterstützung durch Kirche und Gesellschaft in Deutschland fühlen sich die Katholiken anderer Muttersprachen hier an-

genommen und zugehörig sowohl in der Kirche als auch in der Gesellschaft und haben ein Stück ihrer Heimat finden können. Da sich aber die Lage in Deutschland in wirtschaftlicher, gesellschaftlicher und sozialer Hinsicht verändert hat, ist die Frage, welche Erwartungshaltung hat die Heimatkirche und die Kirche vor Ort gegenüber den Katholiken anderer Muttersprachen bzw. den ausländischen Mitbürgern?

Erzbischof Zollitsch: Aus vielen Begegnungen und Gesprächen weiß ich um die Situation unserer muttersprachlichen Gemeinden. Ich bin dankbar, wie viele hier Heimat finden und sich bei uns zu Hause fühlen. Zugleich ist in den vergangenen Jahren auch deutlich geworden, dass unsere Gesellschaft bei der Integration vor großen Herausforderungen steht. Während die meisten Migranten es schaffen, sich hier relativ schnell zu beheimaten, gibt es einen kleineren, aber doch immer noch zu großen Teil, dem dieses Land dauerhaft fremd bleibt. Dies zeigt sich in fehlenden

Kroatien gehört seit eh und je zum „lateinischen“ Europa. Das macht es für das Land auch leichter, sich in die Europäische Union einzufügen. Das Besondere, das Kroatien in die europäische Integration einbringen kann, liegt dabei in der Erfahrung der Schnittstelle zwischen der westlich-katholischen und der orthodoxen wie auch der muslimischen Kultur.

Sprachkenntnissen, mangelnden Bildungserfolgen und hoher Arbeitslosigkeit. Hier spielt natürlich die kulturelle Nähe oder Ferne der Zuwanderergruppen zu ihrer neuen Heimat eine große Rolle. Und die Kroaten sind sicher diejenigen, denen es im Allgemeinen vorbildlich gelingt, sich hier in Deutschland zu integrieren, ohne die eigene Tradition aufzugeben. Es ist eine wichtige Aufgabe der muttersprachlichen Gemeinden, eine Brücke zwischen der angestammten Kultur der Zuwanderer und der Kultur in Deutschland zu schlagen. Unsere Missionen wollen helfen, dass Menschen weder ihre Herkunft vergessen und wurzellos werden, noch dauerhaft als Fremde unter uns leben.

Žz: In Deutschland leben heute mehrere hunderttausend Kroaten meistens aus den Republiken Kroatien und Bosnien und Herzegowina. Sie sind dankbar für die ihnen seitens der Bundesrepublik Deutschland zuteil gewordenen Hilfe und Unterstützung, insbesondere während des Krieges in Kroatien und Bosnien und Herzegowina und bei der internationalen Anerkennung des unabhängigen Staates Kroatien. In der öffentlichen Diskussion wird von einer guten Integration der Kroaten in die hiesige Gesellschaft gesprochen. Die katholische Kirche hat ihnen von Anfang an ermöglicht, ihren Glauben auch in der Muttersprache zu praktizieren und ihre Kultur zu pflegen. Wie sind Ihre Erfahrungen mit kroatischen Gemeinden in Deutschland?

Erzbischof Zollitsch: Die Erfahrungen aus meiner eigenen Erzdiözese Freiburg – etwa in den Städten Freiburg, Karlsruhe, Mannheim und Singen-Villingen – sind äußerst positiv. Es herrscht eine große Normalität; und gerade das ist wichtig. Es ist ein Reichtum für unsere Diözesen in Deutschland, dass wir die katholische Kirche im Miteinander von Einheimischen und Zugewanderten sehr konkret als Weltkirche erleben dürfen. Auch die kroatischen Gemeinden tragen zur Erfahrung einer Vielfalt bei, die ein Wesensmerkmal des Katholischen ist. Dafür bin ich dankbar.

Miteinander glauben und voneinander lernen

Žz: Es gibt 90 kroatische katholische Missionen und Gemeinden deutschlandweit und ein zentrales Büro für Kroatenseelsorge in Frankfurt am Main mit einem Delegaten an der Spitze. Wie wird sich, Ihrer Einschätzung nach, die Zukunft der Gemeinden anderer Muttersprachen in Deutschland entwickeln?

Erzbischof Zollitsch: Es ist hier nicht der richtige Ort, um über die künftige Zahl der Gemeinden und die Struktur der Arbeit zu spekulieren. Aber es ist klar: Die Entwicklung der muttersprachlichen Seelsorge ist rückgebunden an die Organisation und die Formen der Seelsorge in den jeweiligen Diözesen. Hier entwickelt sich vielerorts auch Neues, das sich

(Fortsetzung auf S. 14)

VATIKAN

Pastoralne smjernice za Godinu vjere

Smjernice su namijenjene općoj Crkvi, biskupskim konferencijama, biskupijama i župama te zajednicama, udrugama i crkvenim pokretima.

Zbor za nauk vjere pripremio je dokument s pastoralnim smjernicama za Godinu vjere, koju je papa Benedikt XVI. proglasio od 11. listopada ove godine do 24. studenoga 2013. godine, a Tiskovni je ured Svete Stolece objavio dokument. Godina vjere poklapa se s pedesetom obljetnicom otvaranja II. vatikanskog sabora i dvadesetom obljetnicom objavljivanja Katekizma Katoličke Crkve. Pastoralne smjernice, koje je pripremalo više ureda Svete Stolece, namijenjene su općoj Crkvi, biskupskim konferencijama, biskupijama i župama te zajednicama, udrugama i crkvenim pokretima, izvijestio je Hrvatski program Radio Vatikana. Smjernice za Godinu vjere žele potaknuti susret s Kristom preko istinskih svjedoka vjere i njezina produbljivanja. Riječ je o prijedlozima čiji je cilj odgovoriti na poziv Svetoga Oca da se posvema živi Godina vjere, čije će produbljivanje pridonijeti učvršćivanju jedinstva i zajedništva između raznih sastavnica velike obitelji Crkve.

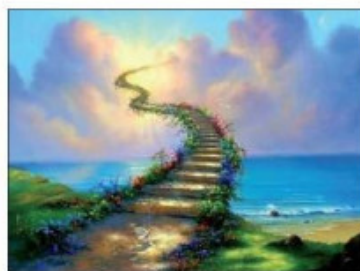
Opća Crkva

Glede Godine vjere na razini opće Crkve na samom početku će se održavati XIII. opća redovita skupština Biskupske sinode, koju je Sveti Otac sazvao u listopadu ove godine, a posvećena je novoj evangelizaciji za prenošenje kršćanske vjere. Tijekom sinode bit će slavljeno svečano liturgijsko slavlje za početak Godine vjere, a preporuča se tijekom godine organiziranje hodočašća u Rim i u Svetu zemlju, te u nacionalna marijanska svetišta. Sljedeći Svjetski dan mladeži koji će se u srpnju održavati u Rio de Janeiru smatra se povlaštenom okolnošću za mlade da iskuse radost koja proizlazi iz vjere u Gospodina i zajedništva sa Svetim Ocem u velikoj obitelji Crkve. Živo se preporuča organiziranje međunarodnih simpozija za poticanje istinskih svjedočenja vjere i produbljivanje crkvenog nauka, te dokumenata II. vatikanskog sabora, Katekizma Katoličke Crkve, pažljivo praćenje Papinih propovijedi, kateheza i govora, te ekumenske inicijative za promicanje uspostave

crkvenoga jedinstva između svih kršćana. Napominje se da će se pri Papinskom vijeću u tu svrhu ustanoviti posebno tajništvo za usklađivanje i predlaganje prikladnih pothvata, a sve će se informacije nalaziti na web-stranici toga tajništva.

Biskupske konferencije i profesori

Potiče se biskupske konferencije u cijelome svijetu da organiziraju studijski dan o vjeri i osobnom svjedočenju i prenošenju kršćanske vjere novim naraštajima, da objave doku-

mente II. vatikanskog sabora i Katekizam Katoličke Crkve u zemljama gdje još nisu objavljeni kao i prevođenje na nove jezike, te da ih šire modernim

Nakana je smjernica potaknuti sve članove Crkve da im Godina vjere bude povlaštena okolnost da s drugima dijele ono što im je najsvetije – Isusa Krista.

sredstvima komuniciranja. Osim toga biskupskim se konferencijama predlaže izdavanje životopisa svetaca, a profesorima na teologijama, u sjemeništima i u katoličkim sveučilištima preporuča se da Katekizam Katoličke Crkve bude okosnica njihovih pouka. Osim toga, preporuča se tiskanje prikladnih apologetskih priručnika za vjernike da budu sposobni odgovoriti na pitanja o vjeri, da u raznim okolnostima mogu obrazložiti svoje vjerovanje, te da se katekizmi partikularnih Crkvi usklade sa službenim Katekizmom Katoličke Crkve.

Biskupije

Iste preporuke vrijede i za pojedine biskupije, s tim da svaki biskup može zasebno organizirati svečano otvaranje i zatvaranje Godine vjere, te da se trajna formacija klera usredotoči na proučavanje dokumenta II. vatikanskog sabora i Katekizma Katoličke Crkve. Biskupima se preporuča da tijekom korizmenog vremena organiziraju pokornička slavlja za praštanje grijeha, naročito grijeha protiv vjere.

Župnici

Župnicima se pak preporuča da potiču vjernike na pripremu za Godinu vjere čitajući apostolsko pismo „Porta fidei“ pape Benedikta XVI., da svoju vjeru jačaju sudjelujući u liturgiji, naročito u Euharistiji. Svećenicima se također preporuča produbljivanje koncilskih dokumenata i Katekizma Katoličke Crkve, te da se zauzmu za širenje i raspačavanje Katekizma i drugih priručnika prikladnih za obitelji, koje se naziva domaćom crkvom i glavnim mjestom za prenošenje vjere.

Kontemplativne zajednice i udruge

Zajednicama kontemplativnog života preporuča se da mole za obnovu vjere u Božjem puku, a pozivaju se katoličke udruge i pokreti da se svojim karizmama i suradnjom s pastirima uključe u veliki događaj Godine vjere.

Vjernici

Vjernike se pak potiče da svjedoče vjeru u susretu sa sljedbenicima kršćanskih konfesija i drugih religija, s ravnodušnim prema vjeri i s nevjernicima, tako da svekoliki kršćanski puk osjeti odgovornost za naviještanje vjere. Nakana je smjernica, objavljenih u dokumentu, potaknuti sve članove Crkve da im Godina vjere bude povlaštena okolnost da s drugima dijele ono što im je najsvetije: Isusa Krista, čovjekova Otkupitelja, Kralja svemira, tvorca i usavršitelja vjere – istaknuto je u zaključku dokumenta.

IKA

OBLJETNICA PRIZNANJA HRVATSKE

ZAGREB: MISA U POVODU 20. OBLJETNICE MEĐUNARODNOG PRIZNANJA REPUBLIKE HRVATSKE

„Priznanje je plod hrabrog svjedočenja ljubavi“

Obljetnica dvadeset godina od međunarodnoga priznanja Republike Hrvatske nije tek dio protokola i kalendarskih bilježaka koje mogu čovjeka ostaviti hladnim; nije niti skup događanja prepušten povijesnim raščlambama. Mi, vjernici, i u tim događajima susrećemo govor otajstva života koje nadilazi zemlju i koje promatramo u svjetlu Kristova križa i čovjekova poziva da svjedoči Božju prisutnost, rekao je zagrebački pomoćni biskup Ivan Šaško u uvodu u zahvalno misno slavlje koje je u povodu dvadesete obljetnice međunarodnoga priznanja Republike Hrvatske predvodio 15. siječnja u zagrebačkoj katedrali. Posebno je pozdravio apostolskoga nuncija u Republici Hrvatskoj nadbiskupa Marija Roberta Cassarija, zahvalivši za sve što je Sveta Stolica učinila za međunarodno priznanje naše Domovine, te se zahvalio hrvatskim braniteljima i spomenuo se svih poginulih i umrlih.

U homiliji biskup je povezao današnji spomen i naviještenu Božju riječ, te istaknuo kako se sjećanjem vraćamo u dane kada su se otvarala vrata življenja ljudskih i političkih sloboda; dane kada su – kako se običava reći – padali zidovi, dizale se teške i mračne zavjese komunističkih strahovlada; kada je, bez obzira na teške gospodarske prilike, tjeskoba izgubila premoć i ustupila mjesto rijeci ili tek kapljicama nade. Vraćamo se u vrijeme kada su se podijeljeni mogli naći zajedno, kada je Europa smjela osjetiti strujanje svježine u povezanosti svojih od tada komunizmom razaranih plućnih krila, rekao je, te podsjetio kako smo i mi u Hrvatskoj, premda i u tim procesima neopravdano kasno, osjetili mogućnost da i naš hrvatski narod doživi toliko žudenu i zatiranu slobodu i pravo koje imaju drugi narodi. Očitovalo se ushićenje i razlijevala se radost. Željeli smo da i drugi to prepoznaju, da priznaju naše postojanje i prihvate našu prisutnost. Ali u našu je radost ubrzo ulivena žuč, otrov neprepoznavanja i odbijanja.

Izvirala je s raznih strana; vođena rukavcima do svakoga mjesta gdje se pokušalo zasaditi mir i pravednost. I zatim se slila u mržnju ideologije koja je progovorila nesmiljenim ratom protiv Hrvatske.

Biskup je nadalje istaknuo, kako dok se danas ono vrijeme pokušava tumačiti samo političkim i društvenim razlozima, interesima i silnicama, kao vjernici čitamo Božju prisutnost. Toliko

sko sačuvana obilježja, dragocjeni simboli i tisućljetni duh, oblikovan kršćanstvom, potopi u moru neistine o Hrvatskoj i Hrvatima. Pokušalo se slomiti ne samo političke težnje, nego dohvatiti dušu i ostaviti razasut pepeo svega što je nosilo hrvatski predznak. Pa ipak, u predviđanja i planove ljudi, u nepokretnost i neprihvatanje, umiješala se prisutnost koja nadilazi sve zemaljske očitosti. Nju su svjedo-

čili ljudi oblikovani evanđeljem, a koji su postali prepoznatljivi u hrvatskim braniteljima. Neočekivana prisutnost koja nije imala ništa osim svoga života, spremnoga za prinošenje, učinila je ono što čini evanđelje – naizgled nemoguće. Oni su omogućili da se jasni znakovi ne izgube, rekao je biskup Šaško, te podsjetio kako baš tada, kada su mnogi tražili razloge da ne pomognu, postojali su oni koji nisu šutjeli; velikani duha u Hrvatskoj i izvan nje, ne samo političara, nego ljudi u svojoj širini kulture, ljubitelja istine, kojih se spominjemo i kojima iskreno zahvaljujemo.

I danas bismo mi, nosili krivnju neprepoznavanja, da svim tim ljudima ne izrazimo zahvalnost. Ova euharistija to čini. Smijemo reći da priznavanje Hrvatske nije plod političkih sprega niti odraz moći. Vjernički gledano, priznanje je plod hrabrog svjedočenja ljubavi, rekao je biskup Šaško, podsjetivši u tome kontekstu na djelovanje pape Ivana Pavla II. i Katoličke Crkve koja je oslonjena na molitvu i traženje Božjega kraljevstva, znala prepoznati gdje su granice političkoga govora i tijeka i – odstupivši od zemaljskih uhodanosti – stala na stranu pravde i promicanja mira. No, istaknuo je biskup, sve je to bilo moguće, jer je Hrvatska u sebi izgradila i nosila snagu prepoznatljivosti. Ne samo zbog toga, jer je bila žrtva, nego zato jer je vjerovala dobru; premda ispačena i na kušnji ostavljenosti, ponosno je pokazivala znakove pouzdanja u Božju providnost, rekao mons. Šaško u propovijedi.

Tekst i snimka: IKA

Misu je predvodio pomoćni zagrebački biskup mons. Ivan Šaško

„Priznavanje Hrvatske nije plod političkih sprega niti odraz moći. Vjernički gledano, priznanje je plod hrabrog svjedočenja ljubavi“, rekao je mons. Šaško, podsjetivši u tome kontekstu na djelovanje pape Ivana Pavla II. i Katoličke Crkve koja je oslonjena na molitvu i traženje Božjega kraljevstva, znala prepoznati gdje su granice političkoga govora i tijeka i – odstupivši od zemaljskih uhodanosti – stala na stranu pravde i promicanja mira.

je toga govorilo da će Hrvatska ostati neprepoznata, ponižena, nevidljiva; da će san njezinih ljudi ostati samo tlapnja i vrelo nove tuge. A nismo tražili puno i činilo nam se da je tako lako prepoznati nas, priznati to što je očito. Mislili smo da je dovoljno pokazati trag naše povijesti i kulture, žrtvovanja za vrijednosti od kojih Europa i svijet mogu živjeti u budućnosti. Mislili smo da svi žele vidjeti našu pripadnost i iskrena nastojanja. No, to nije bilo dovoljno. Štoviše, nastavio je biskup, postojala je prijetnja da se te-

SVJETSKI DAN SELILACA I IZBJEGLICA

Selilaštvo i nova evangelizacija

Selilaštvo i nova evangelizacija - tema je ovogodišnjega Svjetskog dana selilaca i izbjeglica koji se slavio u nedjelju 15. siječnja. Taj nas dan podsjeća, prema dostupnim podacima, da danas u svijetu ima više od 200 milijuna selilaca, 15 milijuna izbjeglica, 27 milijuna prognanika, i više od 3 milijuna stranih studenata - rekao je u razgovoru za Radio Vatikan nadbiskup Antonio Maria Veglio, predsjednik Papinskoga vijeća za dušobrižništvo selilaca i putnika. Njihov život iziskuje zahtjevniju pozornost i od strane Crkve i od društva, kako bi pronašli pravo rješenje za život u ljudskom i kršćanskom dostojanstvu - istaknuo je nadbiskup te posebno posvjedočio da su izbjeglice i tražitelji azila osobe u bijegu od rata i nasilja, a među njima su mnogobrojne žene i djeca, koji su vrlo ranjivi. Njihov život često ovisi o zaštiti i pomoći međunarodne zajednice - upozorio je nadbiskup.

Spomenuvši ministarski skup održan početkom prosinca u Ženevi, na kojemu je pohvaljen 60-godišnji velikodušni rad Visokoga povjerenstva Ujedinjenih naroda za izbjeglice, nadbiskup je istaknuo da je tom prigodom izaslanstvo Svete Stolica potaknulo na novo zauzimanje kako bi se uklonili novi ozbiljni razlozi koji stavljaju u opasnost preživljavanje nekog naroda, uzrokujući njihovo prisilno selje-

nje, kao što su, primjerice, prirodne katastrofe, zbivanja koja teško narušavaju javni red, ili pak pogrešne politike. Sve zemlje stoga imaju uzeti u obzir pojedinačno svaki zahtjev za azil - istaknuo je nadbiskup dodavši da će međunarodna solidarnost, naime, mo-

www.redovništvo.ba

rati djelovati ne samo s gospodarskim prinosima, koji su bitni, kao i s uobičajenim uporištima, nego i novim shvaćanjem seljenja. Osvrnuvši se potom na posebno zabrinjavajuće prilike izbjeglica na cijelom svijetu, nadbiskup Veglio je posebno istaknuo sukob u Sudanu zbog kojega je 80.000 ljudi pobjeglo u Južni Sudan; potom nasilje koje već godinama traje u Somaliji, na koje su se ove godine nadovezale posebno nepovoljne klimatske prilike koje su dovele do bijede i velikih epidemija. U Kolumbiji se pak - prema nadbiskupovim riječima - već godinama

uočava unutarnje seljenje, koje obuhvaća pet milijuna ljudi. A kako zaboraviti nasilje koje već godinama okrvavljuje pučanstvo Demokratske Republike Kongo, i koje je dovelo do velikoga seljenja unutar zemlje, ali i do velikoga broja onih koji su se sklonili u drugim zemljama. Milijuni ljudi izgubili su život, a gospodarske su prilike u zemlji pogoršane, podsjetio je nadbiskup.

Na pitanje kako ostvariti želju Svetoga Oca i pojavu selilaštva pretvoriti u mogućnost za evangelizaciju, nadbiskup Veglio je istaknuo da je selilaštvo, koje uzrokuje miješanje među narodima, i isprepletanje rasa i kultura, već prigoda za evangelizaciju. Osim što potiče da se kod svih kršćana probudi zanos i hrabrost koji su imali prvi kršćani, poruka daje konkretne prijedloge za evangelizaciju pozivajući Crkvu da kršćanskim seliocima pomogne sačuvati vjeru. Odgojeni na odgovarajući način, i poduprti kršćanskom zajednicom, sami će selioci moći, na mjestu na koje se sele, postati navjesticima Božje Riječi i svjedoci uskrsloga Isusa: i u zemljama u kojima su kršćani manjina, i u zemljama kršćanske tradicije u kojima je vjera možda postala samo kulturni čimbenik - rekao je nadbiskup Veglio ukazavši na važnu ulogu pastoralnih djelatnika - svećenika, redovnika i laika - koji rade sa seliocima. **IKK**

(Nastavak sa str. 4)

liturgijskim čitanjima. Isusov poziv na nasljedovanje, o kojemu je bilo riječi u nedjeljnom evanđelju, vrijedi i danas, dodao je Sveti Otac, navodeći poseban oblik nasljedovanja Krista u svećeništvu. Da bi se mladi odlučivali za svećenički poziv potreban im je uvjerljivi primjer, koji može biti od velike važnosti. Odluka za svećeništvo sa sobom nosi odricanje od vlastite obitelji, istaknuo je Sveti Otac, pa je potrebno i posebno duhovno vodstvo kako bi svaki kandidat osjetio da je dio „velike obitelji Crkve“. Roditelji i svećenici moraju mladima pomoći u vjerskom i vjerničkom sazrijevanju, istaknuo je Papa: „Već sama kršćanska vjera po sebi pretpostavlja navješćaj i svjedočenje. Ona, zapravo, sastoji se u prijanjanju

uz radosnu vijest da je Isus iz Nazareta umro i uskrsnuo, da je on Bog. A tako i poziv na nasljedovanje Isusa izbliza, odričući se osnivanja vlastite obitelji da bi se posvetili velikoj obitelji Crkve, redovito prolazi svjedočenjem i prijedlogom 'starijega brata', uobičajeno svećenika. Pri tome se ne smije zaboraviti temeljna uloga roditelja koji svojom istinskom i radosnom vjerom i bračnom ljubavlju djeci pokazuju da je lijepo i da je moguće cijeli život izgraditi na Božjoj ljubavi. Dragi prijatelji, molimo Djevicu Mariju za sve odgojitelje, posebno za svećenike i roditelje, da imaju punu svijest o važnosti njihove duhovne uloge kako bi kod mladih poticali ne samo ljudski rast nego i odgovor na Božji poziv, da kažu: 'Govori

Gospodine, sluga tvoj sluša.' Kršćanstvo ne počiva „na suhoj teoriji ili zastarjeloj tradiciji“. Biti kršćanin i živjeti kršćanstvo znači susresti se sa živim Isusom Kristom čiji poziv kršćanin treba slijediti, rekao je Papa na njemačkom nakon molitve Angelusa. Kada su učenici Isusa pitali gdje stanuju, on ih je pozvao: „Dodite i vidite.“ Taj poziv vrijedi za kršćane, „danas i ovdje. Što se više približavamo Isusu, to smo više ispunjeni njegovom ljubavlju i njegovim životom. A to oduševljenje u Gospodinu želimo prenijeti i našim suvremenicima. On je taj koji naš život čini svijetlim i radosnim“, istaknuo je Papa kojega je prema vijesti austrijskoga Kathpressa slušalo više tisuća hodočasnika iz Italije i svijeta. **M. K.**

OBLJETNICE

REUTLINGEN

Četiri desetljeća u službi Hrvata

U nedjelju 30. listopada Hrvatska katolička misija Reutlingen proslavila je 40. obljetnicu postojanja. Misna slavlja u tom je povodu u Reutlingenu, Metzingenu i Tübingenu predvodio voditelj zajednica vlč. Ante Kutleša u suslavlju s dušobrižnikom u tim zajednicama vlč. Ivicom Zrnom.

Misija je utemeljena zadnje nedjelje u listopadu 1971. god., a prvi misionar bio je vlč. Mirko Makaus, svećenik Krčke biskupije. Do tada je vlč. Makaus vodio jednu njemačku župu, tako da je već 1966. nekoliko puta u Reutlingenu slavio sv. misu na hrvatskom jeziku. U Tübingenu prvu sv. misu na hrvatskom jeziku u Staroj kirurgiji slavio je fra Metod Kelava, koji je dolazio iz Stuttgarta svake subote, a nakon nekoliko tjedana misa se slavila sve do 1970. u maloj crkvi Svih Svetih na brdu kod klinika. Ponekad je umjesto o. Kelave dolazio fra Bernard Vučić. Nekoliko puta subotom u crkvi Sv. Ivana apostola misu je slavio fra Ante Perković, koji je dolazio s Bodenskog jezera. Već 1970. godine, kada je osnovana misija Sindelfingen, misu je slavio u spomenutoj crkvi svake nedjelje pok. fra Kruno Vukušić do osnutka misije Reutlingen u jesen 1971. Tada dolazi vlč. Makaus i od tada svake nedjelje do danas sv. mise služe se u Reutlingenu u 9.30 sati, u Metzingenu 12.15 sati i u Tübingenu 15.30 sati. Vlč. Makaus je pokušao u još nekoliko

mjesta uvesti sv. mise, ali zbog malog broja vjernika od toga se odustalo. Već 1968. dolaze u bolnicu časne sestre milosrdnice sv. Vinka Paulskog, koje su sve do danas aktivne u misijskom pastoralu. Vlč. Makaus vodio je misiju do 1982., a zamijenio ga je fra Ladišlav-Gojko Luburić koji je djelovao do ljeta 1989. U rujnu 1979. dolaze vlč. Ivica Komadina i vlč. Marijan Bevanđa, svećenici Mostarsko-duvanjske biskupije. Vlč. Bevanđa odlazi 2005. i nakon njega dolazi vlč. Marko Šutalo, koji je djelovao do 2010., kada ga nasljeđuje vlč. Ivica Zrno, svećenik Đakovačko-osječke nadbiskupije. Vlč. Ivica Komadina je voditelj misije s najdužim stažom, od 1989. god. do kraja 2010., kada odlazi u Frankfurt na mjesto delegata za hrvatsku pastvu u Njemačkoj. Na njegovo mjesto dolazi vlč. Ane Kutleša koji vodi misiju, a pomaže mu vlč. Zrno. Pjevački zbor vodili su Štriga i Gavran, prof. glazbe s. Mercedes Domić, s. Mirjana Turković, koja je od početka 1989. ujedno bila pastoralna suradnica do srpnja 1998. Nasljeđuje je sadašnja s. Mirjam Laco koja je i pastoralna suradnica. Prvi pastoralni suradnik koji je pomagao vlč. Makausu kratko vrijeme zvao se Rade Miketek. Prvi socijalni radnik bio je Slobodan Pešarda, a naslijedio ga je Vinko Stjepandić, koji je djelovao do 2002. kada odlazi u mirovinu i od tada je ukinuto radno mjesto socijalnog radnika.

Krajem 1990. osnovana je Hrvatska kulturna zajednica „Zvonimir“, kojoj pristupa veliki broj članova jer se vidjelo da je rat protiv Hrvatske neizbježan. Za predsjednika je izabran dr. Ivan Boras, a njegova supruga dr. Ana Boras za tajnicu. Osim kulturne zajednice osnovana je i udruga „Josip Jelačić“ koju je vodio kirurg dr. Podešva, a Hrvatsku demokratsku zajednicu osnovao je i vodio Petar Bagarić. Misija u suradnji s mjesnim Caritasom, kao i sve tri udruge, prikupila je zavidnu novčanu i materijalnu pomoć. Zahvaljujući dr. Borasu i dr. Podešvi bolnice u Tübingenu darovale su veliki broj novih uređaja i sanitetskog materijala koji je upućen na ratište gdje je bilo najpotrebnije. Također jedan teretni kamion darovan je kriznom štabu u Rijeci, jedan u Ljubuski, dok je jedan mali kombi darovan Policijskoj postaji Slunj, koja je tada bila u teškoj situaciji. Kroz protekla četiri desetljeća misiju je posjetio veliki broj svećenika iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine za koje je sakupljana pomoć za izbjeglice, izgradnju i popravak crkava uništenih u Domovinskom ratu. Misija je na početku brojila oko pet tisuća Hrvata katolika u tri njemačka dekanata. Danas u tri novosnovane zajednice „Sv. Vinko Paulski“ Tübingen, „Sv. Obitelj“ Reutlingen i „Sv. Nikola Tavelić“ Metzingen ima nešto više od tri tisuće vjernika.

Ante Kekez

RÜSSELSHEIM

Dar siromašnoj djeci u Nigeriji

Vjernici iz Hrvatske katoličke misije u Rüsselsheimu običavaju svake godine pred Božić praviti kolače i prodavati ih na prvu nedjelju došašća i na proslavi blagdana sv. Nikole. Oni koji nisu mogli praviti kolače davali su svoj novčani prilog koji se dosadašnjih godina slao bolesnicima ili siromašnim obiteljima u domovinu. Vjernici su odlučili da se ovogodišnji novac skupljen na taj način pošalje časnim sestrama franjevkama u Nigeriji, koje vode brigu o trideset dvoje siromašne djece, koja se nalaze u njihovu sirotištu. Plod ovogodišnje božićne humanitarne akcije bio je 1400 eura. Najmlađi sudionici humanitarne akcije sa osam, odnosno 15 eura bile su Viktorija Schmidt i Estel Džeko. Svi su na odazivu zahvalio voditelj misije fra Berislav Nikić.

F.B.N.

Sestre franjevke u Nigeriji vode brigu o trideset dvoje siromašne djece

Piše:
dr. Anton
Tamarut

Crkva – institucija i otajstvo

Crkva na Drugom vatikanskom saboru vidi sebe prije svega kao novi Božji narod u koji se ulazi vjerom i krštenjem.

Crkva se u civilnom društvu najčešće promatra kao povijesnu i društvenu organizaciju, odnosno instituciju sa strogim hijerarhijskim poretkom i strukturom koja ovisno o pojedinoj državi, odnosno društvu, svojim naukom i praksom više ili manje utječe na društvena zbivanja. Nerijetko ju se procjenjuje kroz njezin hijerarhijski vrh. S njime se često i poistovjećuje. Pod Crkvom se u prvom redu misli na papu, biskupe, svećenike, redovnike i redovnice. Njih se smatra ne samo predstavnicima, nego čak i vlasnicima, odnosno gospodarima institucije, osobama koje slično službenicima u drugim društvenim institucijama kroz navodnu brigu za opće dobro u prvom redu štite i promiču vlastite interese, čuvaju svoj položaj i povlastice, brinu se prije svega za sebe. Prema takvim tendencioznim, svakako više sociološkim i političkim, nego li religioznim i vjerskim prikazima, kao što vodstvo u drugim društvenim tijelima apsorbira svoju širu društvenu bazu, slično i crkveni vrh prisvaja široku i raznoliku vjerničku masu s uvjerenjem da su pogledi na životnu stvarnost a onda i životni interesi jednih i drugih istovjetni.

Institucija – mehanizam za promaknuće

S takvim se razmišljanjem lako dolazi do zaključka da je institucija u bilo kojem društvenom obliku i prostoru prije svega mehanizam za promaknuće i zaštitu društvenih elita, manje i odabrane skupine ljudi koji sa stvarnim potrebama i problemima širih slojeva društva nema gotovo ništa zajedničkoga. Njihovi su članovi isključivo zaočupljeni sobom i svojim materijalnim i profesionalnim probitcima. U tom pogledu Crkva kao institucija ne razlikuje se od drugih svjetovnih ustanova u kojima nije rijetkost da se birokratski vrh brzo otudi i odvoji od svoje široke biračke ili proizvodne baze. Unutar svake institucije službenik, tj. onaj tko se s institucijom profesionalno poistovjetio u značajnoj je prednosti pred onima koji su tek njezini obični članovi.

Ne samo zato što je profesionalac bolje, šire i temeljitije upućen u problematiku ustanove, nego je on i iz osobnih, egzistencijskih razloga neusporedivo zainteresiraniji za njezin opstanak i uspješno funkcioniranje. Ako bi npr. institucija kojim slučajem bila ugrožena, službenik ju je spreman poput regularnog vojnika bezrezervno braniti i spašavati jer je svjestan da tako brani i spašava svoj goli život, dok

Tko god bi se u Crkvi pokušao ponašati kao njezin vlasnik i gospodar, bio bi kradljivac i varalica, jer je Crkva isključivo Kristova svojina.

su obični pripadnici u tom pogledu mnogo opušteniji; njihovi se materijalni izvori nalaze izvan okvira institucije.

Crkva – duhovni dom

Nije naime nepoznato kako općenito nepovjerenje prema društvenim i političkim institucijama dijele i brojni vjernici. Što pak reći na civilno izjednačavanje Crkve s drugim svjetovnim ustanovama? Nisu nažalost ni među kršćanima rijetki oni koji su se razočarali u svoju Crkvu jer se i prema njihovom mišljenju ona kao institucija bitno ne razlikuje od drugih društvenih ustanova u kojima su doživjeli nerazumijevanje i nezainteresiranost za njihove stvarne i svakodnevne potrebe i probleme. Takvi će naime reći da su u Crkvi općenito kao i drugdje tretirani kao broj i slučaj, kao korisnik, odnosno potrošač i obveznik. Žalit će se, kako im nedostaje iskustvo Crkve kao duhovnog doma i nove obitelji. Oni bi htjeli Crkvu osjećati kao svoje novo rodno mjesto, kao dom u kojem se može osjetiti trajna roditeljska ljubav i briga, bratska i sestrinska blizina i suosjećajnost, a u crkvenim prostorima često se susreću s osobama koje ih neodoljivo podsjećaju na činovnike i birokrate u raznim društvenim institucijama.

Kolikogod ponekad mogli imati razumijevanja za sociološke i političke poglede na Crkvu, ipak se nećemo

moći složiti sa svodenjem Crkve na njezinu pojavnu, sociološku i političku formu. Tko Crkvu svodi tek na hijerarhijski organizirano ustanovu s društveno-političkim ambicijama, taj, ili ju dovoljno ne poznaje ili ju pak želi svjesno svesti na mjeru svojih dnevno-političkih i ideoloških potreba. Jednako tako, iako svjesni velike važnosti pojedinih ustanova i službi unutar Crkve, radi istine prema njenoj naravi, ne možemo pristati na izjednačavanje, odnosno poistovjećivanje Crkve s njezinim hijerarhijskim službenicima. Tko god bi se u Crkvi pokušao ponašati kao njezin vlasnik i gospodar, bio bi kradljivac i varalica. Crkva je isključivo Kristova svojina, njegovo Tijelo. On ju je stekao svojom otkupiteljskom smrću na križu, te ju po otajstvu uskrснуća opremio Očevim darom, Duhom Svetim Gospodinom i Životvorcem.

Crkva kao narod Božji

Kako je poznato, u koncilskoj viziji Crkve polazište nije hijerarhijski ustroj Crkve, nego je kao ključni pojam istaknuto zajedništvo (communio). Crkva se u prvom redu promatra kao otajstvo (mysterium), a poglavljju o hijerarhijskom ustroju prethodi ono koje govori o Crkvi kao narodu Božjemu. Crkva na Drugom vatikanskom saboru vidi sebe prije svega kao novi Božji narod u koji se ulazi vjerom i krštenjem. „Premda su neki – kako veli Koncil – po Kristovoj volji za druge određeni kao učitelji, djelitelji otajstava i pastiri, ipak među svima vlada prava jednakost s obzirom na dostojanstvo i s obzirom na svim vjernicima zajedničko djelovanje u izgradnji Kristova Tijela“ (LG 32). Svaki je naime član Crkve po sakramentima krštenja i potvrde primio Kristovu svećeničku, proročku i kraljevsku službu a time onda i izravnu odgovornost za kvalitetu njezina života i poslanja u svijetu. Isto tako, svi su Kristovi vjernici, kojega god staleža ili reda, pozvani na puninu kršćanskoga života i na savršenstvo ljubavi, na svetost kojom se „i u zemaljskom društvu promiče čovječniji način života“ (LG 40).

„Ich habe euch ein Beispiel gegeben“ (Joh 13,15a)

Zu Beginn des neuen Jahres machen die meisten von uns sich sicherlich Gedanken darüber, wie man die geschenkte Zeit am besten nutzen kann. Da haben junge Menschen viel mehr Pläne, Wünsche und Träume als wir älteren. Doch was uns dennoch verbindet, ist zweifellos der Wunsch, dass all unser Tun gelingen möge, und dass wir die Tage des neuen Jahres in guter Gesundheit und Freude erleben dürfen.

Jesus selbst hat uns viele beeindruckende Beispiele gegeben, wie wir unser Dasein als Christ gestalten und ein sinnmachendes Leben in Fülle haben können. Solch ein Beispiel finden wir im Johannes-Evangelium. Jesus zeigt es uns durch die Fußwaschung beim letzten Abendmahl: „Es fand ein Mahl statt... Jesus, der wusste, dass ihm der Vater alles in die Hand gegeben hatte... stand vom Mahl auf, legte sein Gewand ab und umgürtete sich mit einem Leinentuch. Dann goss er Wasser in eine Schüssel und begann, den Jüngern die Füße zu waschen und mit dem Leinentuch abzutrocknen, mit dem er umgürtet war“ (Joh, 13, 2a, 3a, 4-5).

Dies hören wir jedes Jahr in der Abendmahlsgedächtnisfeier an Gründonnerstag. Es ist eine der schönsten Evangelienstellen, gerade weil sie uns so viel über den Wesenszug von Jesus offenbart und seine Liebe zu den Mitmenschen klar zum Ausdruck bringt. Wir können die Fußwaschung nur recht verstehen, wenn wir etwas über die damaligen Gebräuche und Verhältnisse in Palästina verstehen lernen; es gab nur einfache Straßen, die bei warmer Witterung sehr staubig waren und bei Regen im Schlamm versanken. Die Fußbekleidung war eher spärlich; die meisten

Menschen gingen barfuß oder hatten, wenn sie es sich leisten konnte, nur einfache Sandalen. Vor den Häusern stand meistens eine Schüssel mit Wasser, damit Gästen vor Betreten des Hause die Füße gewaschen werden konnten; ansehnliche Hausbesitzer hatten Diener dafür. Es waren aber die niedrigsten und geringsten, die diesen Dienst verrichteten.

Doch Jesus und seine Jünger hatten keine Diener, die ihnen vor Betreten des Saals zum letzten Abendmahl, die Füße hätten waschen können. Möglicherweise stritten die Jünger

reißen mit“), der dem römischen Philosophen und Schriftstellers Lucius Annaeus Seneca zugesprochen wird, ist seit Jahrhunderten für viele eine Grundregel in der Erziehung junger Menschen.

Haben wir älteren denn nicht immer wieder aufs Neue nach Idealen und Vorbildern in unseren Vorfahren, Großeltern und Eltern gesucht? Sie haben uns anschaulich Zeugnis durch ihr Leben und Beten zu Gott gegeben. Früher waren die Menschen nicht reich an materiellen Gütern, aber sie waren reich an innerer Freude und Zufriedenheit. Ihr beispielhaftes Leben und Wirken hat uns einfach mitgerissen und inspiriert.

Heute beklagen wir dagegen oft, dass Jugendliche eher andere Vorbilder, andere Idole und Ideale haben, die sie nur kurzzeitig faszinieren, aber nicht dauerhaft erfüllen.

Das Beispiel der Fußwaschung beim letzten Abendmahl regt uns alle an, dem Handeln Jesu zu folgen. Jedes Mal, wenn wir unsere Knie beugen, das Leid des anderen lindern oder den Staub von seinen Füßen entfernen, werden wir befähigt, ein offenes Herz zu haben und tiefe innere Freude und Erfüllung zu verspüren. Dann fällt es uns nicht schwer, auf Auseinandersetzungen darüber zu verzichten, wer wohl der Wichtigere oder Würdigere in unserem Umfeld oder in unserer Pfarrgemeinde ist.

Das Beispiel der Fußwaschung beim letzten Abendmahl regt uns alle an, dem Handeln Jesu zu folgen. Jedes Mal, wenn wir unsere Knie beugen, das Leid des anderen lindern oder den Staub von seinen Füßen entfernen, werden wir befähigt, ein offenes Herz zu haben und tiefe innere Freude und Erfüllung zu verspüren. Dann fällt es uns nicht schwer, auf Auseinandersetzungen darüber zu verzichten, wer wohl der Wichtigere oder Würdigere in unserem Umfeld oder in unserer Pfarrgemeinde ist.

darüber, wer von ihnen wohl der Größte sei (vgl. Lk 22, 24), so dass sie dabei vergaßen, sich die Füße zu waschen. So verrichtete also Jesus diesen Dienst an seinen Jüngern und vermittelte ihnen damit eine eindeutige Botschaft: „Ich habe euch ein Beispiel gegeben, damit auch ihr so handelt, wie ich an euch gehandelt habe“ (Joh 13, 15).

Der lateinische Ausspruch „Exempla trahunt“ („Worte lehren, Beispiele

über zu verzichten, wer wohl der Wichtigere oder Würdigere in unserem Umfeld oder in unserer Pfarrgemeinde ist. Auf den Streit seiner Jünger antwortete Jesus ihnen mit diesem wunderbaren Beispiel der Fußwaschung. Diese Antwort, die auch in dem neubegonnenen Jahr 2012 nichts an Aktualität verloren hat, gibt Jesus heute auch uns: „Ich habe euch ein Beispiel gegeben“.

Pfr. Ivica Komodina, Delegat

(Fortsetzung von S. 7)

INTERVIEW MIT DEM VORSITZENDEN DER DEUTSCHEN BISCHOFSKONFERENZ, ERZBISCHOF DR. ROBERT ZOLLITSCH

Kroatien kann und sollte Brücken bauen

selbstverständlich auch auf die fremdsprachlichen Missionen auswirken wird. Wichtiger als solche Strukturfragen ist das inhaltliche Profil der Pastoral für die Katholiken fremder Muttersprache. Es wird in Zukunft darauf ankommen, dass sich die deutschsprachigen Pfarreien und die fremdsprachigen Missionen noch sehr viel stärker als in der Vergangenheit aufeinander beziehen. Es geht darum, nicht einfach nebeneinander her zu leben, sondern miteinander zu glauben und voneinander zu lernen. Dieser Lernprozess wird sowohl die Territorialgemeinden als auch die fremdsprachigen Gemeinden verändern.

Kroatien gehört seit jeher zum „lateinischen“ Europa

Žz: Kroatien steht kurz vor dem Beitritt zur Europäischen Union, gehörte aber aufgrund der christlichen und kulturellen Ausrichtung und der geographischen Lage seit jeher zum europäischen Kulturkreis. Die Europäische Union beruht auf einem Prinzip von „Geben und Nehmen“. Welches Gut bzw. welche Werte kann Kroatien, Ihrer Meinung nach, in die europäische Gemeinschaft einbringen?

Erzbischof Zollitsch: Kroatien gehört seit eh und je zum „lateinischen“ Europa. Das macht es für das Land auch leichter, sich in die Europäische Union einzufügen. Das Besondere, das Kroatien in die europäische Inte-

gration einbringen kann, liegt dabei in der Erfahrung der Schnittstelle zwischen der westlich-katholischen und der orthodoxen wie auch der muslimischen Kultur. Der gesamte westliche Balkan sieht seine Zukunft in der EU. Die Erfahrungen Kroatiens mit seinen Nachbarn – und es gibt ja hier weit mehr als nur eine Geschichte der Feindseligkeit! – werden gebraucht, um auch den anderen Ländern der Region eine gute Perspektive zu eröffnen. Kroatien kann und sollte Brücken bauen.

Žz: Die Menschen weltweit sehen sich mit vielen Nöten und Herausforderungen in der Gesellschaft konfrontiert. Wie kann die Kirche als Institution, aber auch als Glaubensgemeinschaft, helfend oder unterstützend eingreifen?

Erzbischof Zollitsch: Zuallererst sind wir gefordert, mutig den Glauben an Jesus Christus zu verkünden und – so wie der Heilige Vater – die Frage nach Gott in der Welt von heute wach zu halten. Seit zwei Jahrtausenden trägt die Kirche die Botschaft des Evangeliums, die frohe Botschaft von Glauben, Liebe und Hoffnung in die Welt. Diese Botschaft braucht die Welt auch heute, weil daraus Nächstenliebe, Solidarität, Gerechtigkeit und Frieden erwächst, weil unser Leben und Zusammenleben dadurch menschlicher und wertvoller wird.

Žz: Vor uns liegt das Weihnachtsfest – ein Fest der Familie, der menschlichen Wärme und Solidarität. Welche Weihnachtsbotschaft können Sie unseren Lesern mitgeben?

Erzbischof Zollitsch: Weihnachten heißt: Gott kommt zu uns in der Unscheinbarkeit und Hilflosigkeit eines Kindes. Er selbst wird Mensch, um uns deutlich zu machen, dass er ganz bei uns sein will. Gott macht es wie wir Menschen: Wenn eine Mutter, ein Vater mit ihrem Kind spielen, dann bleiben sie nicht aufrecht stehen und schauen nicht von oben herab zu. Sie gehen in die Knie, auf Augenhöhe mit dem Kind, um ihm in die Augen zu schauen; sie werden klein, damit das Kind groß wird. So macht es Gott mit uns. Er erlebt das Leben aus unserer Perspektive. Er lebt und durchlebt alle menschlichen Höhen und Tiefen, Freud und Leid, Zustimmung und Ablehnung. Er wird einer von uns und begleitet unser Leben. Wenn wir es Gott gleich tun, unseren Mitmenschen auf Augenhöhe begegnen, wenn wir miteinander sprechen, statt übereinander reden, wenn wir die Hand zur Versöhnung reichen, statt mit der geballten Faust zu drohen, dann ist Weihnachten nicht nur ein Termin im Kalender und ein schönes Fest im Jahr, sondern dann verändert das Kind in der Krippe unser Leben, dann wird unser Zusammenleben immer mehr gelingen.

Adolf Polegubić

ERZBISCHOF ZOLLITSCH GRATULIERT NEUEN DEUTSCHEN KARDINÄLEN

Erzbischof Woelki und Pater Becker werden vom Papst geehrt

Der Vorsitzende der Deutschen Bischofskonferenz, Erzbischof Dr. Robert Zollitsch, hat den neu ernannten Kardinäle zu ihrer hohen und ehrenvollen Auszeichnung gratuliert. Papst Benedikt XVI. hatte heute beim Angelusgebet zum Epiphanietag die Namen von 22 neuen Kardinälen bekannt gegeben, denen die Kardinalswürde am 18. Februar 2012 bei einem öffentlichen Konsistorium im Vatikan

übertragen wird. Als deutsche Purpurtäger erhob der Papst den Erzbischof von Berlin, Erzbischof Dr. Rainer Maria Woelki, und Prof. Pater Dr. Karl Josef Becker SJ, Dogmatikprofessor an der Päpstlichen Universität Gregoriana, in den Kardinalsrang. In einem Gratulationsschreiben an Erzbischof Woelki bezeichnete Zollitsch es als „außerordentliches Zeichen der Wertschätzung des Heiligen Vaters“, dass

er bereits nach so kurzer Zeit den Erzbischof von Berlin in den Kardinalsstand erhebt. „Gleichzeitig zeugt diese Auszeichnung von dem großen Vertrauen, das Du bei Papst Benedikt XVI. genießt. Die Berufung zum Kardinal ist zugleich eine besondere Würdigung für Dein Erzbistum, das in hervorragender Weise Gastgeber für den Heiligen Vater im September vergangenen Jahres war“, so Zollitsch. www.dbk.de

NAŠE ZAJEDNICE

HRABRI LJUDI

Vukovar se ne smije ponoviti

Više od 50 tisuća ljudi iz svih dijelova Hrvatske i iz iseljeničtva odalo je počast žrtvama Vukovara na 20. obljetnicu stradanja grada Vukovara, 18. studenog prošle godine. Obljetnica je obilježena pod geslom „Hrabri ljudi“. Tužnoj, nijemoj i bolnoj koloni priključili su se i članovi Uprave Hrvatske sportske i kulturne udruge „Zrinski“ iz Waiblingena: Ervin Bojović, Pero Baban, Zoran Ilić i Antun Saša Kolar. „Uz molitvu, zapalili smo svijeće i odali počast žrtvama Domovinskog rata, suosjećali smo sa preživjelim i obiteljima ubijenih i nestalih branitelja. Bilo je bolno i tužno. Vukovar se ne smije ponoviti.“

Jadranka Kolar

Foto: E. Bojović

WUPPERTAL

O. Repeša uveden u službu voditelja misije

Novi voditelj Hrvatske katoličke misije (HKM) Wuppertal, član Franjevačke provincije Presvetoga Otkupitelja sa sjedištem u Splitu fra Josip Repeša uveden je u službu, u nedjelju 18. prosinca. Svečano ga je

ela Grüteringa te dvojicu indijskih svećenika koji djeluju u toj njemačkoj župi, kao i sve okupljene vjernike.

Mons. Koch je u prigodnoj riječi kazao kako je važna uloga svećenika, poglavito u vremenu prije Božića da

šao zbog vas, dragi vjernici. Doista je čast biti voditeljem ove zajednice, ali ja to osjećam više kao obvezu da vam služim i da vam iz dana u dan pokušam približiti Isusa Krista“, kazao je podsjetivši kako će HKM Wuppertal, koja broji oko 4000 Hrvata katolika, 2012. godine proslaviti 40. obljetnicu postojanja te kako je 2011. godine njemačka crkva Srca Isusova u Wuppertalu, u kojoj se Hrvati okupljaju na središnje misijsko misno slavlje, proslavila 125. rođendan. „To su dvije činjenice koje se nikako ne smiju zaboraviti. Iskreno se nadam i vjerujem da ćemo zajedničkom suradnjom vjernika hrvatskog i njemačkog naroda unaprijediti razinu duhovnosti u ovome gradu, župi i Hrvatskoj katoličkoj misiji.“ Na kraju misnog slavlja predsjednik misijskog vijeća Frano Ljubić je izrazio radost što je ta hrvatska misija dobila mladog, dinamičnog i duhovnog svećenika. U ime delegata za hrvatsku pastvu u Njemačkoj vlč. Ivica Komadine slavlje je pribivao dr. Adolf Polegubić. Slavlje je uvećao misijski zbor odraslih sa zborom mladih.

Fra Josip Repeša rodio se 1976. u Splitu. Odrastao je u Metkoviću. Franjevačku klasičnu gimnaziju završio je u Sinju. Studij filozofije i teologije pohađao je u Makarskoj i Splitu. Za svećenika je zaređen 2001. u Splitu. Pastoralno je djelovao u domovini u Kninu, Drnišu i Banjevcima te u Njemačkoj u Kölnu i Stuttgart-Bad Cannstattu.

Tekst i snimka: A. P.

O. Repešu je u službu uveo pomoćni biskup Kölna mons. dr. Heinrich Koch

tijekom misnog slavlja, koje je u crkvi Presvetoga Srca Isusova u Wuppertalu predvodio o. Repeša, u službu uveo pomoćni kelnski biskup mons. dr. Heinrich Koch, koji se nalazi na čelu Međunacionalnog katoličkog dušobrižništva u toj nadbiskupiji.

Misnom slavlju pribivao je veći broj djece, mladih i odraslih vjernika u hrvatskim narodnim nošnjama. O. Repeša je na početku pozdravio mons. Kocha, domaćeg župnika njemačke župe Srca Isusova vlč. Micha-

elja Grüteringa te dvojicu indijskih svećenika koji djeluju u toj njemačkoj župi, kao i sve okupljene vjernike. Mons. Koch je u prigodnoj riječi kazao kako je važna uloga svećenika, poglavito u vremenu prije Božića da vjernike čini budnima. O. Repeša je zahvalio na spremnosti preuzimanja te zahtjevne službe. Potom je pročitao dekret nadbiskupa Kölna kardinala Joachima Meisnera o imenovanju o. Repeše voditeljem HKM Wuppertal i uveo ga u službu. O. Repeša je obraćajući se mons. Kochu kazao: „S radošću i odgovornošću prihvaćam povjerenu službu voditelja HKM Wuppertal. Zahvaljujem svojoj provincijalnoj upravi u Splitu na povjerenju. Nisam došao ovdje zbog sebe, nego sam do-

HEIDENHEIM I AALEN

Nikolinje u znaku medijskog odgoja

Proslava blagdana svetoga Nikole u hrvatskim katoličkim zajednicama (HKZ) „Srce Isusovo“ u Heidenheimu i „Bl. Alojzije Stepinac“ u Aalenu, u njemačkoj biskupiji Rottenburg-Stuttgart, bilo je u znaku medijskog odgoja. U toj su HKZ, 3. pro-

čanoj misi okupilo se više od 220 hrvatskih vjernika i djece. Misu je, u koncelecijaciji s voditeljem zajednica Aalen i Heidenheim vlč. Vilimom Koretićem, slavio fra Ivan Gavran iz HKZ Göppingen i Geislingen s kojim je na proslavu „Nikolinja“ stigla i skupina

nako tako često upadaju u „internetske zamke“ provodeći previše vremena uz računalo i zanemarujući svoje obiteljske i poslovne obveze, ili pak kokajući, ulazeći u „flertove“ s nepoznatim osobama ugrožavajući na taj način svoj brak, kompulzivno pretražuju pornografske i druge sadržaje na internetu ili pak kupuju nepotrebne stvari na koje ih mame privlačne reklame. Dr. Labaš je predavanje završio poticajem i podsjećanjem da u obitelji „komunikacija odgoja, a odgoj komunicira“ jer djeca, posebno ona mala, najčešće oponašaju i slijede ponašanje i životne stilove svojih roditelja, te je roditelje potaknuo da prema svojoj djeci postupaju s poštovanjem i roditeljskom odgovornošću. Istodobno uz predavanje, Petra Skelin održala je radionicu o crtanim filmovima, dok je Vladimir Preselj mladima govorio o izazovima i opasnostima komunikacije društvenim mrežama, posebno Facebooku. Najmlađi iz Hrvatske dopunske škole pod vodstvom učiteljice Lane Kralj izveli su zanimljiv program s recitacijama posvećenim sv. Nikoli, a posebno su oduševili izvođenjem hrvatskih folklornih plesova koje su pripremili sa svojim voditeljicama Paulom Matić i Andrejom Dvojković, te su radosno primili darove i pouku koji im je uputio salezijanac Rudolf Belko, voditelj HKM Saarbrückena.

Paula Matić

Okupljeni su sa zanimanjem pratili program

sinca na poziv voditelja zajednica u Aalenu i Heidenheimu Vilima Koretića gostovali dr. sc. Danijel Labaš i studenti Petra Skelin i Vladimir Preselj s Hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu, koji su održali predavanja i radionice za djecu i roditelje. U pastoralnom centru u Heidenheimu na sve-

vjernika iz tih zajednica. Nakon mise voditelj projekta „Djeca medija“ dr. Labaš održao je predavanje mladim obiteljima o važnosti zdrave komunikacije u obitelji, te o odnosu i utjecaju medija na obitelj. Dr. Labaš je roditelje podsjetio da „u opasnosti“ nisu samo djeca nego i odrasli, koji jed-

ODLIČJE GRADA WAIBLINGENA U POVODU DANA VOLONTERA, 5.12.2011.

Još jedno priznanje Mirku Vidačkoviću

Od ljeta 1971. godine, kada je izabran za tajnika tada utemeljenog NK Dinamo u Stuttgartu, (današnji Bezirksligaš Croatia-Zagreb), Mirko Vidačković (65) ne prestaje s volonterskim radom u sportskim, crkvenim i društvenim organizacijama hrvatskih građana u „Švabenlandu“.

Uz mnoga priznanja koja je dobio za svoj angažman ovih je dana dobio još jedno. Između ostalih, do sada je dobio srebrnu i zlatnu značku Caritasa Freiburg, počasnu medalju i diplomu Vlade pokrajine Baden-Württemberg, plaketu Nogometnog save-

za Württemberg, zlatnu plaketu Hrvatskog nogometnog saveza. Na prijedlog Jadranske Kolar, predstavnice Hrvata u Vijeću stranaca grada Waiblingena, nedavno je nagrađen medaljom i diplomom za više od dva desetljeća aktivnog volonterskog djelovanja u Kulturnoj i sportskoj udruzi Zrinski. Na prigodnoj svečanosti u gradskoj vijećnici u nazočnosti više stotina uzvanika

Priznanje je Mirku Vidačkoviću uručio A. Hesky

Mirko Vidačković je bio jedan od 45 nagrađenih za doprinos razvoju sporta, društvenih i crkvenih aktivnosti. Nagrade im je uručio nadgradaonačelnik Andreas Hesky.

Tekst i slika: Bono Žepić

NÜRNBERG

Božićni igrokaz
„Porodenje Isusovo“

S lavljenje blagdana Kristova rođenja u Hrvatskoj katoličkoj misiji Nürnberg bilo je bogatije od dosadašnjih godina. Osim redovitih misnih slavlja i mise polnoćke za sve vjernike organiziran je božićni program na sam blagdan Božića tijekom misnog savlja u 12 sati. Misijaska dramska sekcija izvela je igrokaz „Porodenje Isusovo“, u kojem su glumci dočarali na vidljiv način rođenje Isusovo, uz sudjelovanje anđela, pastira i kraljeva. Posebno je bilo lijepo vidjeti dječji zbor „Don Bosco“, čiji su članovi izveli pet prigodnih božićnih pjesama. Josip i Marija stajali su pred oltarom držeći u naručju malog Isusa. Crkva je bila dubkom puna i

na licima vjernika vidjelo se oduševljenje, što ovaj puta Božić je bio drugačiji i malo bogatiji uz dramsko prikazanje božićnog događaja. U programu su sudjelovala glumci mali i veliki pod vodstvom dušobrižnika don

Vitomira Zečevića, koji je napisao božićni igrokaz i sam ga režirao. To je bio jedan lijep dar i čestitka svim članovima Hrvatske katoličke misije u Nürnbergu.

Dobroslov Grubišić

FRANKFURT AM MAIN

Uloga majke u razvoju djeteta

P redavanje o ulozi majke u razvoju djeteta u prve tri godine života održala je Darija Branda za roditelje, koji imaju djecu u dobi do tri godine, u srijedu 11. siječnja u prostorijama HKM Frankfurt. Nakon predavanja misu za obitelji u misijskoj kape li predvodio je dušobrižnik fra Ivan Čikara, a u organizaciji je sudjelovala i s. Pavlimira Šimunović. Darija Branda je kazala kako je odgoj djeteta jedan od najkompleksnijih zadataka odraslog čovjeka. Taj zadatak je prvenstveno dan majci. Očekivanja i pritisak društva na suvremenu majku rastu te je sve više odvajaju od njezinog važnog zadatka, a to je odgoj djeteta. Isto tako društvo i politika sugeriraju da je važno da se žene što prije vrte na posao i na taj način više doprinesu društvu i bruto nacionalnom dohotku. A to znači da bi skrb djeteta majke trebale prepustiti jaslicama i sl. ustanovama. Politika se trudi oko njihove izgradnje što je ujedno jedna od glavnih tema kampanja političkih stranaka. Međutim, posljedice preranog odvajanja djeteta od majke tek sada postupno izlaze na vidjelo. Razna istraživanja iz psihologije i medicine pokazuju kako se utjecaj preranog odvajanja djeteta odražava u kasnijem ponašanju i razvoju emocionalnih veza. Psihologija govori o kvaliteti i razvoju privrženosti koju definira kao „trajnu afektivnu vezu

Obiteljski susreti održavaju se svake 2. srijede u mjesecu u 18 sati u misijskoj dvorani

okarakteriziranu tendencijom traženja i odražavanja bliskosti sa specifičnom osobom, osobito u uvjetima stresa“. Za mjerenje privrženosti, psihologija se služi metodom „ispitivanja u nepoznatoj situaciji“, koja potječe od Mary Anisworth iz 1969. godine. Dijete, kojem je osigurana stalna nazočnost majke ili osobe koja zadovoljava njegovu potrebu za toplim fizičkim kontaktom i pruža mu osjećaj ugodne i nježnosti, osjeća se sigurno te razvija sigurnu privrženost. Dijete koje ne dobije potrebnu pažnju i reakcije na emocionalne potrebe gdje je majka psihološki nedostupna, razvija tzv. izbjegavajuću privrženost. Dijete čiji skrbnik, odnosno majka ponekad odgovara na emocionalne potrebe blizinom i pažnjom, a ponekad je nedostupna i kažnjavajuća, razvija tzv. anksioznu privrže-

nost. Ispitivači su došli do sljedećih karakteristika djece po vrsti privrženosti: – Djeca sa razvijenom sigurnom privrženosti: sigurna su u majčinsku ljubav, na privremeno odvajanje od majke reagiraju sa manje straha, pokazuju više izraživačkog ponašanja, bolje rješavaju probleme, imaju bolje odnose sa vršnjacima te su, kao odrasli, sretniji u vezama koje i duže traju. – Djeca s razvijenom nesigurnom privrženosti: ne vole grljenje, maženje i dodir kožom-na-kožu, pokazuju manjak suradnje, empatije te izraživačkog ponašanja, imaju malo ili nimalo opreza pred strancima i postaju uznemireni tek kad su sami, izbjegavaju emocionalne odnose. – Djeca s razvijenom anksioznom privrženosti su nesigurna, bojažljiva te sve odrasle osobe doživljavaju kao nepouz dane. D.B.

KELKHEIM

Nikolinjsko-božićna proslava za djecu Afrike

Hrvatska katolička župa Main-Taunus/Hochtaunus organizirala je u subotu 10. prosinca u dvorani Stadthalle u Kelkheimu nikolinjsko-božićnu proslavu, od koje je čisti prihod od 3000 eura upućen za siromašnu djecu u Kongu u Africi, gdje djeluju školske sestre franjevke Provincije Presvetoga Srca Isusova iz Splita. Valja podsjetiti kako su se toj hvalje vrijednoj akciji priključile Framasiće i Framasi te hrvatske župe, u kojoj ih je oko trideset, a od svojih akcija prikupili su 670 eura za siromašnu djecu Afrike u Kongu. U međuvremenu su se u akciju uključili i vjernici župe, koji su darovali još 2000 eura.

Sve je na početku pozdravio župnik fra Marinko Vukman istaknuvši: „Okupili smo se i ove godine u svečanom ozračju dvorane Stadthalle u Kelkheimu na našoj tradicionalnoj nikolinjsko-božićnoj proslavi. Došli smo u ovu dvoranu s područja cijele naše župe, ali i šire, na čemu vam od srca zahvaljujem, u svoje osobno ime, u ime pastoralne suradnice s. Magdalene Višić, članova župnog vijeća i svih vjernika naše župe. I ova proslava, kao i gotovo sve naše proslave, ima humanitarno značenje, tako će čisti prihod od proslave biti upućen djeci u Africi, u državu Kongo, u kojoj djeluju naše školske sestre franjevke Provincije Presvetoga Srca Isusova iz Splita, kojoj pripada i naša s. Magdalena.

Zato već sada, hvala vam na odazivu i pomoći“, kazao je fra Marinko koji je posebno obradovao najmlađe dolaskom Svetoga Nikole. Potom je nekoliko riječi kazao o Svetom Nikoli, zaštitniku djece, pomoraca, djevojača, siromaha, studenata, farmaceuta, pekara, ribara, zatvorenika, trgovaca,

Na proslavi je sudjelovao i konzul GK RH iz Frankfurta Damir Sabljak sa suprugom i djecom. U bogatom programu sudjelovali su predškolci, zbor djece i mladih pod vodstvom s. Magdalene Višić, te mali, srednji i veliki folklor pod vodstvom Martine Višić, Klare Banovčić i Dražene Brešić, a po

Prilog od proslave upućen je za siromašnu djecu Konga. Na slici: župni dječji zbor sa župnikom fra Marinkom.

putnika, otoka Sicilije, pariškog sveučilišta i mnogih gradova širom svijeta. „I u našoj su domovini mnoge crkve podignute u čast tom dragom svecu. I dok s nestrpljenjem očekujemo dolazak dragog nam sveca, još jednom koristim priliku zahvaliti svima koji su na bilo koji način doprinijeli uspjehu ove lijepe večeri.“

prvi put i djeca hrvatske dopunske nastave pod vodstvom svojih učiteljica, koja su izvela prigodni igrolaz. Potom je na pozornicu došao Sveti Nikola. Priredena je i bogata tombola, a u zabavnom programu nastupio je pjevač Alen Nižetić uz pratnju glazbenog sastava „Esspresso“. Program je vodila Smiljana Veselić-Vučina. A. P.

MÜNCHEN

Božićni koncert

Na četvrtu adventsku nedjelju, 18. prosinca, u organizaciji Generalnog konzulata RH (GK RH) i Hrvatske katoličke misije (HKM) u crkvi Sv. Pavla u Münchenu održan je hrvatski božićni koncert na kojem je nastupala hrvatska mezzosopranistica i prvakinje najveće hrvatske operne kuće Dubravka Šeparović Mušović uz glasovirsku pratnju Lane Bradić. Uz poznatu opernu divu iz domovine u programu je nastupala i klapa HKM „Croatia“, koja je izvela nekoliko hrvatskih božićnih pjesama. U povodu nadolazećih božićnih blagdana, kao i potpisivanja ugovora R. Hrvatske za punopravno članstvo u EU te proslave 20. obljetnice priznanja neovisnosti R. Hrvatske, GK RH

na čelu s generalnim konzulom Vladimirom Duvnjakom i fra Boris Čarić, voditelj misije, organizirali su u adventskom ozračju božićni koncert, koji je privukao veliki broj njemačkih i hrvatskih posjetitelja. Na repertoaru su se našla djela Antonia Vivaldija, Wolfganga Amadeusa Mozarta, Franza Schuberta, Georgesa Bizeta

kao i skladbe hrvatskih skladatelja Brune Bjelinskoga i Vinka Glasnovića u impresivnoj izvedbi prvakinje HNK-a iz Zagreba. Vrhunac glazbenog ugođaja bila je izvedba skladbe „Tiha noć“ na hrvatskom i njemačkom jeziku, koju su zajedno s klapom Croatia i Dubravkom Šeparović otpjevali i djelatnici GK RH. IKA

STUTTGART

20. obljetnica međunarodnog priznanja Hrvatske i oproštaj Ivana Otta

U petak 13. siječnja Generalni konzulat R. Hrvatske iz Stuttgarta i Društvo prijatelja Baden-Württemberg – Hrvatska organiziralo je novogodišnji koncert hrvatske violončelistice Ane Rucner u povodu 20. obljetnice međunarodnog priznanja Republike Hrvatske, u studijskoj dvorani SWR-Funkhaus Stuttgart. U toj se prigodi ujedno dugogodišnji djelatnik SWR-Internationala hrvatske redakcije, novinar i pisac Ivan Ott oprostio u povodu svoga odlaska u mirovinu.

Nakon hrvatske i njemačke himne, okupljene je pozdravio hrvatski generalni konzul iz Stuttgarta Ante Cicvarić, posebno podsjetivši na vrijeme osamostaljenja i međunarodnog priznanja Republike Hrvatske pri čemu je istaknuo veliku ulogu SR Njemačke. Okupljene je pozdravio i predsjednik Društva prijatelja Baden-Württemberg – Hrvatska Johannes Jung. Voditelj redakcije SWR-International prof. dr. Karl-Heinz Meier-Braun na poseban je

način zahvalio djelatniku re redakcije Ivanu Ottu i zaželio mu svako dobro u mirovini. Prigodne riječi uputili su i predsjedavajući Vijeća za Europu i svijet član Pokrajinskog parlamenta Peter Hofelich i zastupnik u Njemačkom parlamentu Josip Juratović, koji je rođen u Koprivnici, u Hrvatskoj.

Ivan Ott je rođen 1934. godine u Zagrebu, a tijekom života u Njemačkoj rado je surađivao i u „Živoj zajednici“. Djetinjstvo je proveo u Hrvatskoj i Sloveniji. Nakon što je diplomirao elektroniku, dvije se godine usavršavao u novinarstvu. Godine 1961. migrirao je u Njemačku gdje je radio u poduzeću AEG i Siemens. Od 1971. godine radio je kao novinar i dopisnik za dnevne i tjedne tiskovine bivše države i hrvatske dijaspe u Njemačkoj. Od 1979. surađivao je u radio emisijama više njemačkih radio postaja, a kasnije i s Hrvatskom radiotelevizijom. Na posjetku je djelovao kao urednik na SWR-International

Novinar
i pisac
Ivan Ott

u Stuttgartu i dopisnik Večernjeg lista. Pisao je i objavljivao na više jezika (hrvatskom, slovenskom, njemačkom i francuskom). Uz novinarski rad bavio se i spisateljstvom. Objavio je roman „Djeca s Petričeka“. Dobitnik je više priznanja. Nakon 33 godine djelovanja u Njemačkoj Ivan Ott u svojoj 77 godini života odlazi u mirovinu, u kojoj će se više, kako je istaknuo, posvetiti obitelji i literaturi. **Adolf Polegubić**

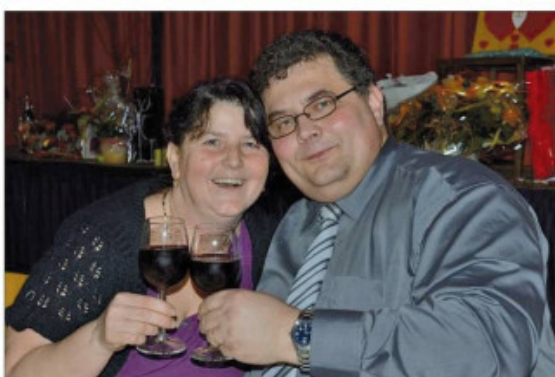
RÜSSELSHEIM

Srebrni pir Marije i Gorana Andrijevića

U srijedu 4. siječnja Marija i Goran i Andrijević su u kapeli Hrvatske katoličke misije Rüsselsheim proslavili svoj srebrni bračni jubilej. Misu je predslavio i propovijedao fra Andrija Nikić u suslavlju s voditeljem misije fra Berislavom Nikićem, te nazočnom pastoralnom suradnikom s. Esterom Marijić i s članovima bliže obitelji. Fra Andrija je, u blagdanском ozračju, podsjetio na Božićnu poruku pritom kazavši: „Kada bi svaki otac bio kao sv. Josip, svaka majka kao Marija i svako dijete kao Isus, imali bismo Svetu obitelj na zemlji. Život nas, međutim, upozorava da svetih obitelji na zemlji nema, ali primjer Marije i Gorana Andrijevića s njihovo četvero djece (Marija 1987., Ljubica 1989., Marko 1993., i Katarina 1995.) svjedoče da postoje uzorne, svjedočke i skladne obitelji. Ova obitelj svakodnevno moli i redovito sudjeluje na svetim misama. Goran priprema potrebno za misna slavlja, a cijela obitelj posluhuje i čitaju misna

čitanja.“ Vjenčali su se u Crkvi Gospi na rođenja u Kotor Varoši 4. siječnja 1987. godine. Odmah su se uputili u Njemačku. Tijekom minulih dvadeset i pet godina Goran (rođen u Đakovu) i

Gosti su obdarili svečare prigodnim darovima. Iz darovanog Sv. pisma fra Andrija je zazvao na svečare blagoslov. Za obiteljskim stolom svečari su podsjetili nazočne na minule godine.

Marija (iz Kotor Varoši) proživjeli su svoj obiteljski život, uglavnom u srednjoj Njemačkoj, promijenili su više radnih mjesta i stanova. Konačno su našli kutak u vlastitoj kući koju svakodnevno uljepšavaju. Nakon minulog života i iskustva u vlastitoj obitelji, Marija je uz sliku sa svojim mužem ispisala 150 razloga zašto ga voli i nakon 25 godina.

Uz ostalo, s osmijehom na licu rekoše da su svoj „Ja“ izrekli nakon kratkog poznanstva pred oltarom 4. siječnja 1987. godine u Kotor Varošu. Njihova životna priča slična je brojnim njihovim vršnjacima. Djeca su se radala, rasla i školovala do fakulteta. U Njemačkoj su se uključili u život svoje hrvatske misije, ali i pokrajinske biskupije u Mainzu. Goran se sprema iduće godine postati i đakon. Stanuju u vlastitoj kući u Bescheimu, prilično udaljeno od Mainza. Nakon misnog slavlja u kapeli najavljeno je i vanjsko slavlje u župnoj dvorani sa sudjelovanjem župnika, đakona s obiteljima, prijatelja i poznanika. Danas Goran i Marija rade u uredima biskupije u Mainzu, dvije kćerke rade u dječjim vrtićima, a ostalo dvoje djece pohađa školu. **A. Nikić**

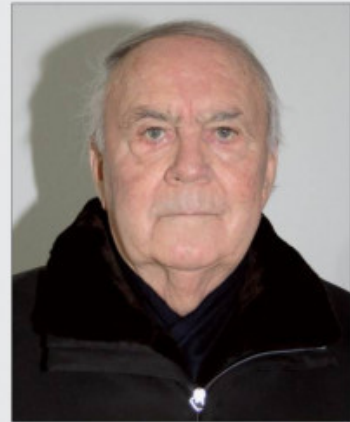
IN MEMORIAM

Vlč. Ivo Čalušić

Ubolnici u Hannoveru nakon duge i teške bolesti, 21. prosinca 2011., preminuo je svećenik Vrhbosanske nadbiskupije vlč. Ivo Čalušić, voditelj HKM Bremen. Prema posljednjoj želji, pokojni vlč. Čalušić ukopan je 30. prosinca 2011. u svećeničku grobnicu na sarajevskom groblju Bare. Oproštaj od vlč. Čalušića bio je 27. prosinca u crkvi sv. Elizabete u Bremenu. Obred je predvodio voditelj HKM Hamburg o. Mirko Jagnjić. Na oproštaju je bilo više hrvatskih i njemačkih svećenika te veliki broj vjernika. Sprovodni obredi za pokojnog svećenika Ivu započeli su sv. misom zadušnicom u bogoslovnoj crkvi sv. Ćirila i Metoda u Sarajevu, a misu je predslavio nadbiskup metropolit vrhbosanski kardinal Vinko Puljić uz suslavlje desetorice svećenika te sudjelovanje pokojnikove rodbine i desetak redovnica. Kardinal Puljić je podsjetio da Crkva toga dana slavi Svjetski dan selilaca i izbjeglica dodavši kako je pokojni Ivo dvadeset godina svećeničkog života proveo služeći Hrvatima katolicima koji su živjeli u bijelom svijetu te im pomagao da se ne iskorijene i da ostanu vjerni Kristu Gospodinu. Na kraju mise od pokojnika se oprostio biskupski vikar za ekumenizam mons. dr. Mato Zovkić, rodom iz župe Tramošnica kod Gradačca u kojoj je svojedobno župničku službu obavljao tadašnji franjevac Ivo Čalušić. Nakon mise posmrtni ostaci svećenika Ive prevezeni su na sarajevsko groblje Bare te je, u

skladu sa svojom željom izraženom u oporuci, sahranjen u svećeničku grobnicu. Kardinal Puljić je najprije blagoslovio novu svećeničku grobnicu u koju je spuštено tijelo pokojnog svećenika Ive uz pjevanje uskršne popijevke „Kraljice neba, raduj se“. Ivo Čalušić rodio se 15. listopada 1936. u selu Grebnice župe Domaljevac, nadbiskupija Vrhbosanska, u obitelji Pave Čalušić i Anđelke Dominković. Osnovnu školu pohađao je u Grebnicama, a srednju kao kandidat Franjevačke provincije Bosne Srebrene u Franjevačkoj klasičnoj gimnaziji u Visokom. Studirao je na Franjevačkoj teologiji u Sarajevu. Dana 14. srpnja 1958. obukao je franjevački habit u Kraljevoj Sutjesci i tu završio godinu novicijata. Jednostavne zavjete položio je 15. srpnja 1959. pred provincijalom fra Borisom Ilvačom, a svečane 16. srpnja 1964. u Sarajevu pred provincijalom fra Vjekom Zirdumom. Red subđakonata podijelio mu je nadbiskup dr. Marko Alaupović u Sarajevu, 13. ožujka 1965., a zatim đakonata 4. travnja i prezbitrata 2. svibnja iste godine. U jesen te godine poglavari su ga poslali na završetak studija u Ljubljani gdje je stanovao u franjevačkom samostanu i pohađao program potreban za postizanje stupnja diplomiranog teologa. Dobro je svladao slovenski te čitao teološke knjige na slovenskom. U jesen 1966. raspoređen je za kapelana u župi sv. Ilije u Zenici koju vode bosanski franjevci, zatim 1970.

za kapelana u Tuzli gdje je od 1971. vršio i službu samostanskog vikara. Župnik i gvardijan u Tuzli bio je od 1973. do 1976. Župnik u Šurkovcu, biskupija Banjalučka, bio je od 1976. do 1979. Župnik obližnje župe Ravsa bio je u to vrijeme mladi banjalučki svećenik Vinko Puljić i od tada teče njihovo svećeničko poznanstvo. Iz Šurkovca je premješten za kapelana u Bugojno. Od 1982. do 1988. bio je župnik Donje Tramošnice. U srpnju 1988. poglavari su ga rasporedili za župskog i samostanskog vikara u Tuzli. Na njegovu zamolbu vrhbosanski nadbiskup Marko Jozinović godine 1989. primio ga je među vrhbosanske svećenike te mu dopustio da obavlja svećeničuslužbu u njemačkom govornom području. Prva služba u Njemačkoj bila je župni vikar na jednoj župi nadbiskupije München Freising. Od 1991. do svoje smrti vršio je službu voditelja Hrvatske katoličke misije Bremen na teritoriju biskupije Osnabrück. **KTA**

Jeste li znali da svaki peti građanin SR Njemačke ima migracijsku pozadinu?

Prema podacima Saveznog statističkog ureda za 2010. godinu, broj građana s migracijskom pozadinom iznosi 19%. Njihov broj je kao i prethodnih godina malo porastao i sada iznosi 15,7 milijuna. U kategoriju građana s migracijskom pozadinom broje se svi useljenici ko-

ji su od 1950. godine doselili u Njemačku. Većina njih, točno 8,6 milijuna, ima njemačko državljanstvo, a 7,1 milijuna su stranci bez njemačkog državljanstva. Jedna trećina građana s migracijskom pozadinom je rođena u Njemačkoj, a dvije trećine su doseljenici. Najviše njih, 69,5 %

od 10,6 milijuna doseljenih, dolazi iz europskih zemalja, a slijede doseljenici iz Azije/Oceanije sa 17,2%, te iz Afrike 3,2%. Osobe s migracijskom pozadinom su u prosjeku puno mlađe nego osobe bez migracijske pozadine (35 godina prema 45,9 godina). **Neue Caritas, br. 18/2011**

Zbornik „Kačić“ predstavljen u Rimu

Na blagdan sv. Nikole, 6. prosinca, u Papinskomu hrvatskom zavodu sv. Jeronima u Rimu, predstavljen je novi svezak Zbornika „Kačić“ (br. 41-43), koji već više od četiri desetljeća objavljuje Franjevačka provincija Presvetoga Otkupitelja (Split). Zbornik broji 1280 stranica u kojem sudjeluje 70 znanstvenika iz 17 država. Članci su pisani na sedam jezika, a zbornik je sa svojim suradnicima priredio fra Hrvatin Gabrijel Jurišić u prigodi 60. obljetnice rođenja prof. dr. Emilija Marina, akademika, arheologa svjetskoga glasa, donedavnoga veleposlanika Republike Hrvatske u Vatikanu i Malteškomu viteškom redu, redovitoga profesora na Hrvatskom katoličkom sveučilištu u Zagrebu i Sveučilištu u Splitu. Na početku je Zbor svećenika Zavoda otpjevao je molitvu i pjesmu, a mons. Jure Bogdan, rektor, sve je nazočne pozdravio i pozvao kardinala Rafaela Farinu, ravnatelja Arhiva i Biblioteke u Vatikanu, da vodi program. On je čestitao slavljeniku 60. rođendan i pozdravio nazočne, među kojima su bili kardinali Andelo Sodano, dekan Kardinalskog zbora, i Giovanni Battista Re, donedavni pročelnik Kongregacije za biskupe, zatim nadbiskup Nikola Eterović, generalni tajnik Sinode biskupa, veleposlanici, akademici, sveučilišni profesori, svećenici, redovnici i redovnice. Kardinal je upozorio na iznimnu osobu akade-

mika E. Marina i na vrijednost Zbornika te pozvao predstavljače da ga prezentiraju.

Prvi je na talijanskom jeziku govorio dr. fra Željko Tolić, provincijal, koji je obavijestio nazočne da franjevci Provincije Presvetoga Otkupitelja već više stoljeća djeluju kao pastoralni djelatnici vodeći i danas župe u domovini (85) i u inozemstvu (26). Samostani su bili žarišta pobožnosti, prosvjete i kulture, a mnogi su fratri bili profesori na gimnazijama i teološkim učilištima kao i pisci knjiga iz područja filozofije, teologije i drugih znanosti. Posebno je upozorio na komunističke progone u II. svjetskom ratu i nakon rata, kad su bez suda ubijena 44 franjevca te Provincije.

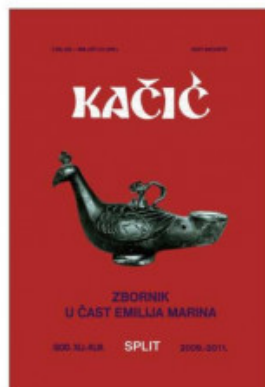
Fra Gabrijel je latinskim jezikom upozorio na pisce i izdavače Provincije, od kojih je najvažniji fra Andrija Kačić Miošić (1760.), pisac djela na latinskom i hrvatskom jeziku. Njegov „Razgovor ugodni naroda slovinskoga“ imao je silni utjecaj na očuvanje vjere, razvijanje nacionalne svijesti, zatim na jezik i kulturu, pa čak i na europski romantizam. Zatim je prof. Gian Luca Gregori, s rimskoga Sveučilišta „La Sapienza“, govorio na tali-

janskom jeziku o I. dijelu Zbornika „Antička povijest i grčka i latinska epigrafija.“ Prof. Michel Gras, donedavni ravnatelj „L' Ecole française de Rome“, na francuskom je prikazao II. dio Zbornika „Rimska i kršćanska arheologija“. Konačno je mons. Jure Bogdan, rektor Zavoda, na talijanskom govorio o III. dijelu Zbornika „Novo i suvremeno doba“, tj. prikazao tematiku članaka 21 znanstvenika. Veći dio članaka popraćen je slikovnim materijalom. Osim nekoliko predgovora i pogovora donesen je i govor bl. Ivana Pavla II. akademiku E. Marinu, kad je nastupio kao veleposlanik Republike Hrvatske u Vatikanu (11. XII. 2004.). Važan dio Zbornika donosi bogatu biobib-

liografiju E. Marina.

Sljedećega dana, u srijedu 7. prosinca, na generalnoj audijenciji u „Dvorani pape Pavla VI.“ provincijal fra Željko Tolić, fra Hrvatin Gabrijel Jurišić i prof. E. Marin sa suprugom susreli su se s papom Benediktom XVI. i darovali mu primjerak Zbornika. Sveti Otac se s njima kratko zadržao, udijelio im svoj blagoslov, zahvalio na daru i s njima se pozdravio.

F.H.G.J.

Hrvatski iseljenički križni put

Adolf Polegubić, „Hrvatski iseljenički križni put“, Hrvatski dušobrižnički ured, Frankfurt am Main, 2012., 40 str.

Iz tiska je izašao Hrvatski iseljenički križni put autora dr. Adolfa Polegubića, u izdanju Hrvatskoga dušobrižničkog ureda iz Frankfurta na Majni. Tijekom stoljeća napisani su brojni „križni putovi“. I na hrvatskom ih je jeziku velik broj. Dr. Adolf Polegubić odlučio se za Hrvatski iseljenički križni put, a ideja za to nastajala je tijekom hrvatskih hodočašća u Njemačkoj i u svijetu. Tako je ostvaren ovaj križni put namijenjen

Hrvatima katolicima u iseljeništvu na kojem oni pobožnim hodom prate od postaje do postaje Gospodina Isusa Krista - od Isusove osude do uskrsnuća, ali i sebe i svoj iseljenički život, napisao je u predgovoru delegat za Hrvatsku pastvu u Njemačkoj vlč. Ivica Komadina.

Hrvatski iseljenički križni put ilustriran je slikama križnoga puta autora Gottfrieda Hermanna i oltarnim reljefom (za XV. postaju) uskrsloga Krista koje se nala-

ze se u crkvi sv. Kristofora u Preungesheimu u Frankfurtu na Majni, a u knjizi su objavljene dopuštanjem župnika fra Ante Batinića.

Dr. Adolf Polegubić pastoralni je teolog, novinar i pjesnik, glavni urednik mjesečnika hrvatskih katoličkih misija i zajednica u Njemačkoj „Živa zajednica“. Dosad je objavio osam knjiga iz područja pastoralne teologije, novinarstva i književnosti (poezija).

Cijena 5 eura. Narudžbe: Hrvatski dušobrižnički ured, An den Drei Steinen 42d, 60435 Frankfurt am Main; tel. 069 9540480;

E-mail: delegatur@kroatenseelsorge.de
Č.F.

Napisala i priredila: Željka Čolić

Drage mlade čitateljice i čitatelji!

Iu novoj godini nastavljamo našu redovnu rubriku „Dječji kutak“. Želeći vam dobro zdravlje i raspoloženje, nadamo se da ćemo vas razveseliti temom o „jeans“-hlačama. Još jednom želimo vam svako dobro u novoj godini.

Posloži slova i dobit ćeš pet poznatih „jeans“ vrsta

LERWRANG

SIVEL

LESDIE

ELE

MUSGANT

Znate li...

- da porijeklo „jeans“-pamučne hlače, odnosno pamuk, vuče iz okolice talijanskog grada Genove, odakle je dospio u Ameriku
- da je od francuskog naziva tog grada „Genes“ nastao u američkom engleskom izraz „jeans“
- da je jeans 1950-ih godina za mlade predstavljao simbol za prosvjed protiv tradicije i autoriteta
- da su se „jeans“-hlače 1948. prvi put tvornički proizvodile u Europi, a 1953. rađene su i za žene

Pitalice?

1) U Hrvatskoj se „jeans“ odnosi na

- a) troperice
- b) traperice
- c) trepavice

2) Iz kojeg talijanskog grada dolazi pamuk po kojem je nastao naziv „jeans“?

- a) Genova
- b) Rim
- c) Venecija

3) Hrvatski naziv za mjesec „februar“?

- a) ožujak
- b) veljača
- c) svibanj

4) Što završava Pepelnicom 22. velječe 2012.?

- a) zima
- b) poklade
- c) hladnoća

5) Koje vrijeme počinje Pepelnicom?

- a) vrijeme krizme
- b) vrijeme karizme
- c) vrijeme korizme

Izgubljene riječi

Upiši riječi na odgovarajuće mjesto

imao – radne – svijetu – čvrstu – vojnici –
Njemačke – put – krojač – moderne

„Jeans“ su _____ hlače, koje se prave pretežito od debljeg pamuka – denima.

Levi Strauss, koji se iz _____ doselio 1847. u San Francisco, za kopače zlata kroji je _____ radnu odjeću, tzv. „Genes“. Ideja učvrstiti te hlače sa zakovicom imao je _____ Jacob Davis, pa se radi licence obratio Levi Straussu jer nije _____ novaca za prijavu. U isto vrijeme je Strauss već počeo te _____ hlače praviti od plavog denim pamuka. Godine 1872. hlače su prvi _____ ojačane sa zakovicom na džepovima. Nakon Drugoga svjetskog rata američki su _____ donijeli „jeans“ u Europu. Danas su „jeans“-hlače popularne u cijelom _____ i proizvode se u mnogim stilovima i bojama.

Rješenje: 1b, 2a, 3b, 4b, 5c

Vjerujem u Boga...(I)

Ne preostaje nam ništa drugo osim da jedni druge prihvaćamo, nosimo i da možda učimo jedni od drugih, ističe u knjizi vlč. Ivo Blajić.

Ivo Blajić, umirovljeni svećenik biskupije Limburg, napisao je na njemačkom jeziku knjigu za svoje prijatelje, ali i za svoju dušu pod naslovom „Woran wir Christen glauben. Eine Deutung des Apostolischen Glaubensbekenntnisses“ (U što mi kršćani vjerujemo. Tumačenje Apostolskog vjerovanja). Knjiga počinje predgovorom i pozdravnim riječima „Dragi prijatelji“, a završava liturgijskom potvrdnim uzvikom „amen“. Autor kao da je želio reći, da je on svoje rekao, da je on i ovom knjigom, ovim svojim tumačenjem kršćanskoga Vjerovanja, posvjedočio i pokazao svoju vjeru. Posljednja riječ „amen“ nije samo potvrda nego i molitveni zaziv ili uzvik: „Tako neka bude!“ ili „Ja bih želio, ja bih se radovao da bude tako, kako sam sve izložio, jer to upravo tako ima smisao“. Ova knjiga se može smatrati i osobnom duhovnom oporukom Ivo Blajića, premda je on srećom još uvijek živ i zdrav. Ona nije napisana za teologe, svećenike ili vjernike, nego za prijatelje, a to znači za sve ljude koji traže Boga, osobito za one koji vjeruju u kršćanskoga Boga. Pisana je laganim jezikom, bez znanstvenih bilješki, koje ponekad samo smetaju prigodom čitanja. Navodi su uzeti bez navođenja izvora.

Iako je ovu knjigu napisao jedan umirovljeni svećenik, ona je ipak, kao osobna vjeroispovijest, i knjiga za mlade čitatelje i kršćane. Bila bi idealna za susrete i razgovore s mladima, za tečaj potvrde ili za održavanje duhovnih vježbi i seminara. Budući da je tiskana u maloj nakladi, koja je već razdijeljena, sažeto prenosimo autorovo razmišljanje i tumačenje apostolskog simbola vjere.

„Kršćansku vjeru i Vjerovanje nisam ja sam izmislio, nego sam ih preuzeo od Crkve. Ali proces preuzimanja traje kod mene za vrijeme cijeloga mog svjetsnoga života i vjerojatno do kraja života neću biti gotov s tim. Ja

naime imam osjećaj da se Bog skriva iza drevnih tekstova i da želi da ga mi tražimo. On se pokaže nakratko pa se opet udalji, tako da ga iznova moramo tražiti“, piše autor u predgovoru. Pritom se smatra tražiteljem Boga. Svoje izlaganje Vjerovanja ne smatra konačnim i jedinim, nego dopušta mogućnost drugačijega shvaćanja. „Ne

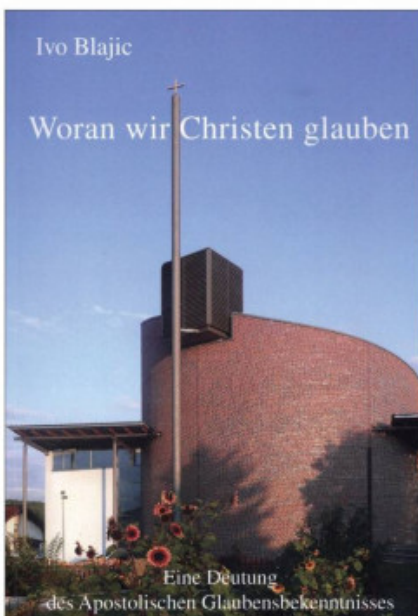
ne ono najvažnije, da poveže vjernike u bogoslužju, ali i da pokaže koji je sadržaj vjere istinit i ispravan. Zanimljivo je da autor donosi izvorni tekst Apostolskog vjerovanja iz 2. stoljeća. On je bio u obliku pitanja i odgovora: Vjeruješ li u Boga, Svemogućega? Vjeruješ li u Isusa Krista, Sina Božjega...? Vjeruješ li u Svetoga Duha, svetu Crkvu i uskrsnuće tijela?

Pitanja su postavljana odraslima za vrijeme krštenja, koje se prakticiralo uranjanjem u krsnom zdencu. Nakon svakog pitanja uslijedio bi krštenikov odgovor „Vjerujem“, a potom bi ga krstitelj uronio u krsnu vodu. Početkom 5. stoljeća nestala su pitanja a Vjerovanje se oblikovalo kao pozitivna i izjavna formulacija.

Vjerujem...

Riječ „vjera“ i „vjerujem“ spominje se 202 puta u Novom zavjetu, ali u Starom zavjetu vrlo rijetko. Autor tumači etimološko značenje riječi „vjera“ i „vjerovati“. Sadržajno je vjera odgovor na Božju riječ. Vjera je dakako i dar, ali i ljudsko slobodno opredjeljenje ili prihvaćanje toga dara. Nema čvrste granice između vjere i nevjere. Za kršćansku vjeru je itekako važna Crkva kao zajednica vjernika, kao Božji narod. Ona je baštinica i nasljednica onoga nauka, kojega je navijestio Isus Krist, a potom apostoli i njihovi nasljednici. Između vjere i razuma ne bi trebalo biti sukoba niti protuslovlja. Oboje su Božji dar čovjeku. Objekt razmatranja razuma i znanosti je ovostrani svijet, a vjera se odnosi na onostranost (transcendenciju). Sva ispitivanja javnoga mnijenja potvrđuju da su sretniji ljudi koji vjeruju u Boga. Ljudi čine sretnijim i kreposti poput solidarnosti, opraštanja, zahvalnosti. „Ako nas dakle blizina Božja čini sretnim, tad je to očito znak za opstojnost Božju. Gdje je toplo mora biti i izbor topline“, ističe I. Blajić.

(Nastavak na str. 24)

preostaje nam ništa drugo osim da jedni druge prihvaćamo, nosimo i da možda učimo jedni od drugih“.

Knjiga je podijeljena u naslove i podnaslove bez brojčano obilježenih poglavlja. Naslovi se odnose na poznate zazive iz Apostolskog vjerovanja. Na početku autor odgovara na pitanje, što je to Vjerovanje kao definirana vjeroispovijest jedne vjerske orijentacije. Sve kršćanske Crkve, zajednice i grupacije priznaju dva Vjerovanja: Apostolsko i Nicejsko ili Veliko vjerovanje (iz 325. god.) odnosno Nicejsko-carigradsko (iz 381. god.). Sadržaj Apostolskog vjerovanja potječe još iz 2. stoljeća, ali ono nije bilo osnovna podloga onomu iz 325. godine. Vjerovanje je potrebno da se istak-

(Nastavak sa str. 23)

Vjerujem u Boga...(I)

Vjerujem ... u Boga, Oca, Svemogućega, Stvoritelja neba i zemlje...

Ovo poglavlje bavi se pitanjem Božjega postojanja. Autor donosi filozofske dokaze Tome Akvinskoga. Kao dokazi Božjega postojanja mogu se uzeti priroda, svemir, ljudsko tijelo, glazba... I bez dokaza se može vjerovati u Boga, jer ga se osobno može iskusiti i doživjeti: u molitvi, u mističnom susretu... Bog je i otac i majka, naglašava sv. Augustin: „Otac, jer utemeljuje, jer zove, jer naređuje, jer vlada. Majka, jer grije, jer hrani, jer doji, jer okružuje“.

Vjerujem ... i u Isusa Krista, Sina njegova jedinoga, Gospodina našega...

Isus nije samo povijesna osoba, nego živi i sada. Poznati nizozemski teolog E. Schillebeeckx napisao je

knjigu pod nazivom „Priča o jednom koji živi“. O Isusovu životu izvješćuju evanđelja i drugi novozavjetni spisi, te crkveni oci. Autor opširno piše o evanđeoskim izvorima. Posebno se osvrće na značenje Isusova imena: Isus ili hebrejski Ješua znači „Bog pomaže“ ili „Bog spašava“. Zbog dugoga života u gradu Nazaretu prozvan je Nazarećaninom (što stoji i kao natpis na križu: Isus Nazarećanin...). U Novom zavjetu i kršćanskoj tradiciji On nosi i naslov (titulu) „Krist“, što je prijevod grčke riječi „Mesija“, hrvatski „Pomazanik“. Takvoga Mesiju ili Krista ili Pomazanika očekivao je židovski narod onda (i još uvijek) kao Otkupitelja. ISUS KRIST nije ime i prezime jedne osobe, nego je to izvorno kršćanska vjeroispovijest: ISUS (je) KRIST! Ima za nje-

ga još naslova u Novom zavjetu: Sin Davidov, Sin Božji, Sin Čovječji, Gospodin (Kyrios), Jaganjac Božji, Logos (Riječ Božja), Drugi Adam, a u Vjerovanju su još dva naslova: „jedinorođeni Sin Božji“ i „naš Gospodin“. Blajić potom ukratko rekonstruirao Isusov život obrađujući

najvažnije metode teološkoga istraživanja (historijsko-kritička, kritika teksta, književna kritika, tradicija, redakcijska kritika). Njemački teolog Klaus

ISUS KRIST nije ime i prezime jedne osobe, nego je to izvorno kršćanska vjeroispovijest: ISUS (je) KRIST!

Berger tvrdi da se razumijevanje biblijskih tekstova otvara tek onda, kada čovjek ima pozitivan odnos prema njima. „Drugačije rečeno, ne smije se u njih samo sumnjati, postavljati u pitanje i nalaziti u njima nedostatke, kako to kritičari čine, nego ih se treba i voljeti“.

T. G.

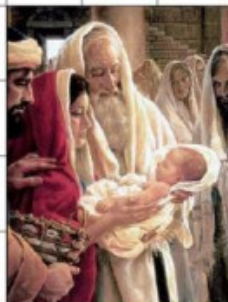
(Završetak u sljedećem broju)

NAGRADNA KRIŽALJKA

Prikazanje Gospodinovo

Rješenje poslati najkasnije do 28. veljače

Mariofil Soldo	Nogometas, Duje	Polio-djelsko dobro	Pripadnik toljanskoga naroda	Biljka rmanac, prstenak	Ticati	Riječki ženski kvartet	Svilena tkanina	Španjolska	Grad u Bačkoj uz Tisu	Živa zajednica	Grad u Slavoniji	Glumica Koonen	Končasta Tvojevina	Glavni grad starog Babilona
1	▷									2	▷			
										„Tona“				
Fosil								Kurziv	▷					
								Junak Golovčeve opere	▽					
Polar-nost										Pjevačica Pavone	▷			
										4	▽			
Pročitaj 1,2,3,4	Pjevačica Badrić	▷				Vulkan na Antarktik	Urugvaj						Nje-macka	▷
	3												Podrug-ljivac	▽
Ptica trkačica					Brod za lov na tune									Otmje-na žena
					Otaci									
Tal. obitelj graditelja violina														
										Živko Anodić	▷		I. Dodig	▷
													Novinar Škovrlj	▽
Azijska država (Peking)						Ići ... dlaku				Glumica Kolesar	▷			
Uzvik dozi-vanja			Film Zrinka Ogresta „Metar“	▷						Peto slovo Abecede	▷		Produkt gorenja	▷
													„Takso“	▽
Premaz (... mas-lac)										Grčki polu-otok	▷			

NAŠE ZAJEDNICE

DARMSTADT

Duhovno-glazbeni događaj

Duhovno-glazbeni događaj organiziran je u nedjelju 11. prosinca u crkvi Sv. Fidelisa u Darmstadtu, koji se sastojao od tri dijela: krunice pobjede za hrvatsko zajedništvo i budućnost, svečanog misnog slavlja koje je predvodio voditelj misije fra Nediljko Brečić i koncerta Bogu i domovini. Autorica događaja je Lejdi Oreb, koja je ujedno bila voditeljica događaja. U molitvi krunice sudjelovali su Oliver Zeko, s. Anđela Milas, Dario Holenda, Orlando Medo i s. Damjana Damjanović sa skupinom prvopričesnika. Potom je slijedilo misno slavlje. O. Brečić je istaknuo kako su u životu našeg naroda važni i Bog i domovina. „Sjećamo se danas na poseban način žrtve Vukovara i molimo za pokoj duše svih poginulih u obrani Vukovara i hrvatske domovine“, istaknuo je. Misnom slavlju pribivali su i generalni konzuli R. Hrvatske iz Frankfurta na Majni Josip Špoljarić i iz Stuttgarta Ante Cicvarić. Na kraju je održan koncert Bogu i domovini. U glazbeno-duhovnom događaju, na odušev-

ljenje velikog broja vjernika, sudjelovali su misijski mješoviti zbor pod vodstvom s. Damjane i s. Anđele, tenor Ivo Gamulin, mezzosopranistica Aida Vidović Krlilanić, pjevačica Maja Blagdan, korepetitor mr. Milo Krlanić i autorica i voditeljica Lejdi Oreb.

Hrvatska katolička misija Darmstadt priredila je dan ranije, u subotu

10. prosinca, u dvorani župe Sv. Fidelisa nikolinjsko-božićnu proslavu. U bogatom programu nastupili su: misijski dječji zbor, misijska folklorna skupina, članovi Hrvatske dopunske škole. Pojavio se i Sveti Nikola s darovima, a priređena je bogata tombola. Nastupio je tamburaški sastav „Zlatni vezovi“, „Slash Band“, Ivo Gamulin Gianni, Aida Vidović Krlilanić i Maja Blagdan. **Tekst i snimke: Adolf Polegubić**

Izvođači programa s voditeljem misije fra Nediljkom Brečićem

MÜNCHEN

Božićna proslava

U Münchenu je u petak 16. prosinca održana tradicionalna božićna proslava koju je organizirala Hrvatska katolička misija München. Proslava je privukla veliki broj hrvatskih vjernika svih naraštaja iz glavnog bavarskog grada, koji su mogli uživati u ponuđenom programu sastavljenom od božićnih pjesama i plesova različitih folklornih skupina koje djeluju u okrilju misije. Tako su se Hrvati Münchena, oni koji su rođeni u domovini kao i oni koji su rođeni u bavarskoj metropoli, okupili u adventsko vrijeme da pokažu svoju povezanost sa katoličkom vjerom svojih djedova. Novi voditelj misije fra Boris Čarić se obratio okupljenima izražavajući svoje

veliko zadovoljstvo što hrvatski vjernici u tuđini daleko od domovine čuvaju vjeru i tradiciju svoga naroda. Ni desetljeća iseljeničtva, ni život u jednoj multinacionalnoj sredini ne mogu nas odvojiti od katoličke vjere naših djedova, istaknuo je. U bogatom programu nastupale su skupine koje djeluju u okrilju misije: dječji zbor „Hrvatski slavuji“ pod ravnanjem s. Nikoline Bilić i dječje folklorne skupine „Bijeli golubovi“. U programu su nastupali i juniori folklorne skupine „Fra Andrija Kačić Miošić“, koje vodi Slavica Tavra, kao i folklorna skupina A „Fra Andrija Kačić Miošić“ te folklorna skupina „Narodni vez“. Priredn je i zabavni program s bandom „Novi ritam“. **IKA**

BERLIN

34. europski susret mladih

Zajedničkom večernjom molitvom na berlinskom velesajmu započeo je 28. prosinca 2011. 34. europski susret mladih – „Hodočašćenje pomirenja na Zemlji“. Prior Zajednice iz Taizea brat Alois u pozdravu je istaknuo kako se prvi put jedan od Europskih susreta održava u Berlinu. Stoga je zahvalio svima koji su srdačno primili sudionike, i to župama, obiteljima i pojedincima, a posebno onima koji nisu članovi Crkve, ali su odlučili primiti mlade. Gostoprimstvo je jedan od velikih doprinosa u izgradnji mira, podsjetio je. Na susretu su sudjelovale i mlade Hrvatice i Hrvati, a završio je u nedjelju 1. siječnja 2012. godine. Susret mladih iz Hrvatske i BiH održan je u crkvi Sv. Sebastijana, koja je i sjedište Hrvatske katoličke misije u Berlinu. Misno slavlje predvodio je sisački biskup mons. Vlado Košić.

IKA

Znanje

Pita tata Ivicu:

- Jesi li znao sva pitanja na testu?
- Jesam! – odgovori Ivica.
- Kako onda nisi prošao?
- Nisam znao odgovore!

Rasprodaja

Pita učiteljica djecu:

- Koje je ovo vrijeme: ja kupujem, ti kupuješ, ona kupuje?
- Nato će Marko:
- Vrijeme rasprodaje!

Vrijeme raja

Pita vjeroučitelj djecu:

- Koliko dugo su Adam i Eva bili u raju?
- Do jeseni, kaže Jure.
- Vjeroučitelj:
- Zašto baš do jeseni?
- Jure: Morali su čekati da sazriju jabuke!?

Problemi sa sirom

Ante: – Ali mama, ja ne volim sir s rupama.

Mama: – Dobro sine, sir pojedij, a rupe ostavi.

Glasanje

Pitala učiteljica Andriju:

- Andrija, kako se glasa maca?
- Andrija: – Mijau, mijau!
- Učiteljica: – A kako se glasa miš?
- Andrija: – Klik, klik!?

Pametnom dosta

Prozvala učiteljica Martu i pita je:

- Marta, reci nam jednu posloviću?
- Marta: Bez alata nema zanata!
- Učiteljica: Bravo, Marta! Reci nam još jednu.
- Marta: – Pametnom je i jedna dosta!

Kako održati smijeh u braku?

Smiijeh je najbolji lijek i to je posebno istina u braku. Ako vi i vaš partner prolazite teška razdoblja, primijenite savjete koji slijede radi lakšeg preživljavanja situacija.

Posudite ili skinite neku komediju ili smiješni serijal. Uzmite si vremena da se opustite uz svoju najdražu komediju jer to može biti najbolje terapija da se opustite uz smijeh.

Prestanite shvaćati sve stvari jako ozbiljno. Svatko zaglavi u problemima, no najvažnije se sjetiti da se u životu treba čim više smijati. Puno puta nakon svađe, slijedi pomirba i smijeh, pa zar to nije predivan trenutak!? Razvedrite se!

Uz sve to ide i malo poniznosti. Nema boljeg načina da stišate tenzije tako da podijelite neki neugodan trenutak koji vam se dogodio ili neku smiješnu anegdotu iz vaše prošlosti koja vas gotovo uvijek nasmiije. Poniznost je najbrži način za spuštanje na zemlju.

Izadite van u grad, na predstavi, kino, nadite se s starim prijateljima sa kojim možete pričati o smiješnim situacijama iz vašeg života.

Nadite smijeh u malim stvarima. Sve što je smiješno ne dolazi samo iz zabave. Provodite vrijeme sa vašim partnerom jer najsmiješnije stvari se događaju upravo između teških situacija u kojima se nadete.

Izvucite stari album sa slikama i video snimke, prošećite sa partnerom na mjestima gdje ste se upoznali da bi se prisjetili kako ste uživali u trenutku. Ako počnete cijeniti prošlost, lakše ćete planirati budućnost.

Svaka veza prolazi teška razdoblja. Može biti uzrokovano raznim situacijama od financija, djece ili sitnih bračnih problema. Smijeh je izvrstan alat za ostati fokusiran i ojačati mentalno kao par.

Izvor: www.savjeti-hr.com

Piletina i puretina s grilla

Sastojci:

500 g pilećeg filea,
500 g purećeg filea.

Za marinadu: 200 ml Vegeta univerzalne marinade i 100 ml SMS Maslinova ulja.

Priprema:

Piletinu i puretinu narežite na komade i stavite u vrećicu za vakumiranje. Pomiješajte marinadu s maslinovim uljem i izlijte na piletinu te ostavite marinirati 30 minuta u hladnjaku. Meso

ispecite na grilla do zlatne boje.

Posluživanje:

Poslužite s pečenim krumpirićima.

Savjet:

Ovako pripremljeno meso možete ispeći i u obliku ražnjica.

Izvor: www.vegeta.hr

RJEŠENJE IZ PROŠLOG BROJA

B	L	A	G	D	A	N	□	R	O	D	E	N	J	A	
R	O	N	A	□	K	A	T	A	M	A	R	A	N		
T	M	I	N	A	□	S	R	K	□	C	I	K	A		
□	O	M	A	M	I	T	I	□	K	I	T	A	□		
I	N	A	□	O	T	A	K	A	R	□	E	T	O		
S	O	T	O	□							I	Z	M	I	R
U	S	O	R	A							S	N	□	□	A
S	O	R	E	L							T	A	N	A	D
A	V	I	L	A							A	K	I	R	A

Nagrađen: Nikola Sarić, Lindlar

NAŠE ZAJEDNICE

WAIBLINGEN

Projekt „Tanzanija“

Hrvatska katolička zajednica „Sv. Nikola Tavelić“ iz Waiblingena organizirala je u došašću nekoliko dobrotvornih akcija. Projekt skupine hrvatskih žena „Kreativki“ traje već godinama. One ukrašavaju božićne i uskršne svijeće i svijeće za razne prigode: krštenje, vjenčanje, rođendane, obljetnice... te prodajući ih, sav prihod šalju hrvatskom misionaru u Tanzaniju don Velimiru Tomiću. Ove godine su prvi put dobile priliku prodavati svijeće na božićnom sajmu u gradu Waiblingenu. U nedjelju 27. studenoga prošle godine na štandu hrvatskih žena, moglo se osim svijeća kupiti i domaće adventske kolačiće te misijske krunice, koje je ručno izradila Ivanka Čugura. Od te akcije, pod geslom „Ein kleines Licht, das Großes bewirkt“, skupljeno je 850 eura. Voditelj hrvatske zajednice fra Ivan Škopljanac-Maćina, zajedno s Pastoralnim vijećem, odlučio je i svu zaradu od Nikolinjsko-božićne proslave, koja je održana 3. prosinca, u iznosu od 1.600 eura poslati u Tanzaniju. Akciji su se pridružili i donatori: Marija i Peter Wunderlich sa 600, Vita i Mirko Vukoja s 500, Cvija i Mate Palameta

Hvale vrijedna akcija izrade i prodaje svijeća hrvatskih žena iz Waiblingena

sa 100 i Kata Ivić s 50 eura. Od tih dobrotvornih akcija poslano je 3.700 eura hrvatskom misionaru u Africi don Velimiru Tomiću.

Don Velimir je svećenik Mostarsko-duvanjske biskupije. Ove je godine proslavio je 25. obljetnicu svećeništva. Misionar je u Tanzaniji već 23. godine. Nakon deset godina rada u jednoj misiji, ove godine prešao je u drugu

biskupiju — Auescha i biskup mu je povjerio osnivanje nove misije. Dakle, ponovno, sve ispočetka. „Pristao sam jer osjećam, da još imam snage, a Božja providnost je nepogrješiva, pa se radujem novom izazovu. Ovdje je još uvijek potreban dašak ljubavi, suosjećanja, iskustva i spremnih srdaca na žrtvu, kako bi svjetlo nadvladalo tamu“, napisao je don Velimir. **S. V.**

BONN

Prvi božićni koncert „Zvončića“

Dječji zbor „Zvončići“ iz Bonna pod vodstvom prof. Mirjane Werner (r. Mikulić)

Roditelji djece od 1. do 4. razreda organizirali su mali božićni koncert dječjeg zbora „Zvončići“ u subotu 17. prosinca u dvorani crkve St. Remigius u Bonnu. Bio je to poseban događaj za djecu, ali i za njihove

roditelje, koji su većinom i sami prije dvadesetak godina tu pohađali vjeronauk, još dok je u gradu Bonnu djelovala samostalna hrvatska misija. U kasnijem je vremenu područje misije Bonn pripojeno Hrvatskoj katoličkoj misiji Köln. Vjeronauk se za malu djecu održava subotom u crkvi St. Remigius u Bonnu, u kojoj se slavi i nedjeljna sv. misa na hrvatskom jeziku. Već tradicionalno nikolinjsko slavlje se organizira u Siegburgu, kod Bonna, gdje se okupe roditelji s djecom iz Bonna, Siegburga, Bielsteina... Zahvaljujući suradnji s Katoličkom visokoškolskom zajednicom i crkvom

St. Remigius u Bonnu, roditelji polaznika vjeronauka pozdravljaju oživljavanje takvih događaja i nadaju se ponovnom organiziranju majčinih dana i božićnih koncerata u Bonnu. Voditelj HKM Köln fra Stipe Ćirko pozdravio je tu inicijativu, a djeca se već raduju Majčinom danu i sljedećem božićnom koncertu. Većina djece rođena su u Njemačkoj. Radi se o drugoj ili trećoj generaciji Hrvata iz Hrvatske i BiH. Troje djece rođenih u Zagrebu nedavno se doselilo s roditeljima i odmah su krenuli na vjeronauk, a pjevanje ih posebno veseli. Njihova majka Mirjana Werner (r. Mikulić), magistrica glazbe i profesorica glasovira, odmah se prihvatila pomoći s. Dubravki Žuro oko korepeticije, ali i klavirske poduke. Tako su se na tom božićnom koncertu čule i solo kompozicije na glasoviru u izvedbi Mateje Krajne, Gabriele Leovac i Roberta Wernera. Violinu je svirala Ana Werner, a pjevale su na hrvatskom, njemačkom i engleskom jeziku Ana Krajna, Doria i Ivona Grgić, Leoni Čabraja, Martina i Gabriela Marčinković, David Simić, Daria Barišić i Marina Martinović. **A.M.**

„Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!“

Mt 4,19

